

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 612—613
Τιμὴ Φύλλου Δρζ. 2

Ἔτος ΚΣ'.
Τηλ. 628.280

15 Μαρτίου 1971 (Π.Ο.Η.)
Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἀνοιχτὴ Ἐπιστολὴ

Π ρ ο ς

Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος
κ. κ. Ἱερώνυμον καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐ ν τ α ὕ θ α

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Μέ ὄσπιν χαρὰν ἐδέχθημεν τὴν ἀνάληψιν τῆς διακυβερνήσεως τῆς Μαρτυρικῆς μας Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Ἐπαναστατικὴν Κυβέρνησιν, μετὰ τοσαύτης ἐδέχθημεν καὶ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὸν ὕψιστον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θρόνον.

Ἠλπίσαμεν πολλὰ ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Ἐπαναστατικὴν Κυβέρνησιν καὶ δὲν διεψεύσθημεν εἰς τὰς προσδοκίας ἡμῶν, τῶν δι' αὐτῆς ἐπιτευγμάτων μαρτυρούντων τρανῶς τὸ ἐπιτελούμενον ἔθνοσωτήριον ἔργον τῆς.

Τὰ αὐτὰ ἠλπίσαμεν καὶ ἀπὸ τὴν νέαν

Ἐκκλησιαστικὴν Ἠγεσίαν. Τὴν ἐσωτερικὴν κάθαρσιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀνάληψιν κρατεροῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν ὑπούλων ἐχθρῶν τοῦ Σταυροῦ, τῶν Μασώνων καὶ τῶν Ἀντιχρίστων καὶ Ἐθνοπροδοτῶν ψευδομαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά, τῶν χιλιαστῶν, κατὰ τῶν ποικιλωνύμων αἰρετικῶν, τῶν Παπικῶν, τῶν Προτεστάντων, τὸν ἐπανευαγγελισμόν τοῦ Περιουσίου Λαοῦ, καὶ ἔτι ἄλλο πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν συντελοῦν, «δι' ἃς ὁ Χριστὸς ἀπέθανε».

Διότι καίτοι ἀπὸ πεντηκονταετίας περίπου διεχωρίσαμεν τὰς εὐθύνas ἡμῶν ἀπὸ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ διεκόψαμεν πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν σχέσιν καὶ

ἀναφορὰν ἡμῶν πρὸς αὐτὴν, ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὴν οἰανδήποτε ἐνέργειαν αὐτῆς εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν ὅλην Ὁρθοδοξίαν γενικὰ θέματα καὶ πολλάκις κατὰ τὸ παρελθὸν ἐνισχύσαμεν πρακτικῶς πᾶσαν κατὰ τῶν Ἀντιχρίστων ἐνέργειαν αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲν εἴμεθα ἐχθροὶ τῆς, ἀλλ' αὐθόρμητοι σύμμαχοί τῆς εἰς τοὺς κατὰ τῶν Ἀντιχρίστων ἀγῶνας, χαίρομεν, εἰλικρινῶς διὰ πᾶσαν κατὰ Χριστὸν εὐδοκίμησιν τῆς.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Πατρίου ἑορτολογίου εἶναι ἀτομικὴ ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν ὑπόθεσις, σωτηριώδους σημασίας. Ἐχοντες δὲ τὴν πλήρη βεβαιότητα ὅτι ἀκολουθοῦμεν ἐν πᾶσι τὴν «κεκυρωμένην τῇ διηνεκεὶ τῆς Ἐκκλησίας πράξει» Παράδοσιν, οὔτε κἂν διενεώθημεν διὰ τὸν προσηλυτισμὸν οἰουδήποτε. Διότι μόνον οἱ ἔνοχοι διενεργοῦν αὐτὸν καὶ μεταχειρίζονται τὴν θίαν κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων πρὸς αὐτοὺς.

Τὸ ὅτι δέ, «διελθόντες διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος» κατὰ τὸ παρελθόν, ἐμείναμεν σταθεροὶ εἰς τὴν Παράδοσιν, χάριτι Χριστοῦ, ἀπέδειξε τὸ ἀκατάλυτον τῆς ὀργανομένης Ἐκκλησίας ἡμῶν. Δικαιολογεῖται δὲ ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ ἐκ τῆς Ἱστορίας ἢ τοιαύτῃ ἡμῶν στάσις. «Τοῦτο γάρ γνώρισμα οὐσιωδέστατον Ὁρθοδοξίας», γράφει ὁ διάσημος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' «τὸ θεμέλιον τοῦ ὅλου αὐτῆς κανονικοῦ καὶ διοικητικοῦ οἰκοδομήματος συγκροτοῦν τὸ μὴ κινεῖν ὅρια αἰῶνια, ἃ οἱ Πατέρες ἡμῶν ἔθεντο, τοῦτο μόνον δυνήσεται ἀποκροῦσαι τὰς νεωτερικὰς τάσεις καὶ ἐνεργείας τὰς ἰπιοῦσας, μετὰ τοῦ Ἀποστόλου εἰπεῖν, ἀπὸ σοφίας ἐπιγείου, ψυχικῆς ΔΑΙΜΟΝΙΩΔΟΥΣ. (Ἰακ. Γ' 15—Συνοδικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου πρὸς πάσας τὰς ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἔλαβε τὰς ἀρνητικὰς ἀπαντήσεις αὐτῶν διὰ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἑορτολογίου), 1904—«Δογματικὰ κ.λ.π. I. Καρμίρη, 1967 σελίς 19).

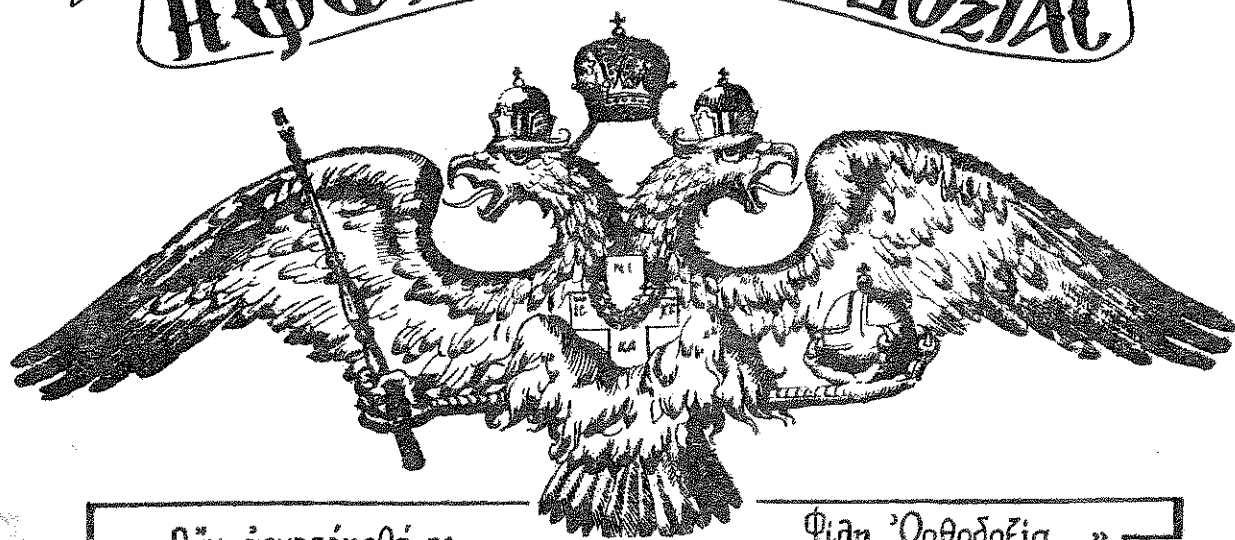
Καὶ ἐνῶ τοιαῦται ἦσαν καὶ εἶναι αἱ διαθέσεις καὶ αἱ πεποιθήσεις ἡμῶν, ὑπέστημεν κατὰ τὸ παρελθόν τοὺς ἀχαρκτηρίστους ἐκείνους ἐκβιασμοὺς καὶ Νε-

ρωνεῖους διωγμοὺς ἀπὸ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν καὶ Πολιτείαν, ὑφιστάμεθα δὲ καὶ νῦν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἄδεται εἰς ὅλους τοὺς ἡχοὺς τὸ σύνθημα τῆς «ἀγάπης» πρὸς πάντας τοὺς ἑτεροδόξους, τοὺς ἀσπόνδους ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, συγκροτοῦνται «ἀδελφικά» συμπόσια καὶ συνέδρια μετ' αὐτῶν, τῶν ὁποίων ἡγοῦνται Προτεστάνται, ἐναγκαλισμοὶ καὶ φιλήματα «ἀγάπης» ἀνταλλάσσονται, καὶ συμπροσευχαὶ ὀρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων γίνονται, ἀπέναντι δὲ τῶν ἀντιχρίστων Μασσῶνων ἔνοχος ἀνοχὴ τηρεῖται, ἐνῶ ἡ Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη, θαρραλεωτέρα τῆς Ἐκκλησίας φανείσα, κατεδίκασεν αὐτοὺς δι' ἐπισήμου πράξεώς τῆς. Εἴμεθα λοιπὸν ἡμεῖς ἐπικινδυνωδέστεροι τῶν δεδηλωμένων ὡς ἄνω κοινῶν ἐχθρῶν, διὰ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν; Πῶς χαρακτηρίζεται ἡ τοιαύτη πρὸς αὐτοὺς ἀδελφικὴ συμπεριφορὰ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐκδηλοῦται τὸ τόσον καθ' ἡμῶν μίσος; Διότι ἡ ἀξίωσις τῆς ἐκκλησίας τοῦ νὰ μὴ καταχωρίζονται οἱ γάμοι ἡμῶν εἰς τὰ ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους, αἱ καθαιρέσεις καὶ οἱ θίαιοι ἀποσχηματισμοὶ κληρικῶν ἐνταχθέντων εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως, μετὰ ἀπὸ ἑγγράφων δήλωσιν τῶν πρὸς τὴν οἰκείαν Ἐκκλησιαστικὴν τῶν Ἀρχῶν, ὅτι διακόπτουν πᾶσαν σχέσιν καὶ ἀναφορὰν τῶν πρὸς αὐτὴν, εἶναι πράξεις χριστιανικαί;

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Ἡ ἐξακολουθήσις καθ' ἡμῶν τῶν σκληρῶν μέτρων διευρύνει τὸ δημιουργηθὲν μεταξὺ ἡμῶν χάσμα καὶ τὸ καθιστᾷ ἀγεφύρωτον. Διότι πῶς θὰ διατεθοῦν αἱ χῆραι καὶ τὰ ὀρφανὰ πού στεροῦνται τῶν συντάξεων τῶν συζύγων καὶ πατέρων τῶν ἀπέναντι τῶν Ἀρχιερέων τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον θὰ γνωρίζουν ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ ὑπαίτιοι τῆς συμφορᾶς τῶν; Πῶς αἱ οἰκογένειαι πού στεροῦνται τῆς κηδεμονίας τῶν ἐπιστρατευομένων προστατῶν τῶν, ὡς μὴ ἀναγνωριζομένων τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου πρὸς αὐτοὺς εὐεργετημάτων; Πῶς δὲ οἱ δίκην τράγων

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ...

Ψίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 612—613

Ἔτος ΚΣ΄.

15 Μαρτίου 1971 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἀνοιχτὴ Ἐπιστολὴ

Π ρ ὅ ς

Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος
κ. κ. Ἱερώνυμον καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐ ν τ α ὺ θ α

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Μέ ὄσιν χαρὰν ἐδέχθημεν τὴν ἀνάληψιν τῆς διακυβερνήσεως τῆς Μαρτυρικῆς μας Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Ἐπαναστατικὴν Κυβέρνησιν, μετὰ τοσαύτης ἐδέχθημεν καὶ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὸν ὕψιστον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θρόνον.

Ἠλπίσαμεν πολλὰ ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Ἐπαναστατικὴν Κυβέρνησιν καὶ δὲν διεψεύσθημεν εἰς τὰς προσδοκίας ἡμῶν, τῶν δι' αὐτῆς ἐπιτευγμάτων μαρτυρούντων τρανῶς τὸ ἐπιτελούμενον ἐθνοσωτήριον ἔργον τῆς.

Τὰ αὐτὰ ἠλπίσαμεν καὶ ἀπὸ τὴν νέαν

Ἐκκλησιαστικὴν Ἠγεσίαν. Τὴν ἐσωτερικὴν κάθαρσιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀνάληψιν κρατεροῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν ὑπούλων ἐχθρῶν τοῦ Σταυροῦ, τῶν Μασόνων καὶ τῶν Ἀντιχρίστων καὶ Ἐθνοπροδοτῶν ψευδομαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά, τῶν χιλιαστῶν, κατὰ τῶν ποικιλῶν αἰρετικῶν, τῶν Παπικῶν, τῶν Προτεστάντων, τὸν ἐπαναευαγγελισμόν τοῦ Περιουσίου Λαοῦ, καὶ ἔτι ἄλλο πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν συντελοῦν, «δι' ἃς ὁ Χριστὸς ἀπέθανε».

Διότι καίτοι ἀπὸ πεντηκονταετίας περίπου διεχωρίσαμεν τὰς εὐθύνas ἡμῶν ἀπὸ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ διεκόψαμεν πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν σχέσιν καὶ

ἀναφορὰν ἡμῶν πρὸς αὐτήν, ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὴν οἰανδήποτε ἐνέργειαν αὐτῆς εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν ὅλην Ὁρθοδοξίαν γενικὰ θέματα καὶ πολλάκις κατὰ τὸ παρελθὸν ἐνισχύσαμεν πρακτικῶς πρᾶσαν κατὰ τῶν Ἀντιχρίστων ἐνέργειαν αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲν εἴμεθα ἐχθροὶ τῆς, ἀλλ' αὐθόρμητοι σύμμαχοί τῆς εἰς τοὺς κατὰ τῶν Ἀντιχρίστων ἀγῶνας, χαίρομεν, εἰλικρινῶς διὰ πᾶσαν κατὰ Χριστὸν εὐδοκίμησίν τῆς.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Πατρὸς ἐορτολογίου εἶναι ἀτομικὴ ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν ὑπόθεσις, σωτηριῶδους σημασίας. Ἐχοντες δὲ τὴν πλήρη βεβαιότητα ὅτι ἀκολουθοῦμεν ἐν πᾶσι τὴν «κεκρωμένην τῇ διηνεκεὶ τῆς Ἐκκλησίας πράξει» Παράδοσιν, οὔτε κἂν διενεργήθημεν διὰ τὸν προσηλυτισμὸν οἰουδήποτε. Διότι μόνον οἱ ἔνοχοι διενεργοῦν αὐτὸν καὶ μεταχειρίζονται τὴν θίαν κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων πρὸς αὐτοῦς.

Τὸ ὅτι δέ, «διελθόντες διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος» κατὰ τὸ παρελθόν, ἐμείναμεν σταθεροὶ εἰς τὴν Παράδοσιν, χάριτι Χριστοῦ, ἀπέδειξε τὸ ἀκατάλυτον τῆς ὀργανομένης Ἐκκλησίας ἡμῶν. Δικαιολογεῖται δὲ ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ ἐκ τῆς Ἱστορίας ἢ τοιαύτη ἡμῶν στάσις. «Τοῦτο γὰρ γνώρισμα οὐσιωδέστατον Ὁρθοδοξίας», γράφει ὁ διάσημος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' «τὸ θεμέλιον τοῦ ὅλου αὐτῆς κανονικοῦ καὶ διοικητικοῦ οἰκοδομήματος συγκροτοῦν τὸ μὴ κινεῖν ὅρια αἰῶνια, ἃ οἱ Πατέρες ἡμῶν ἔθεντο, τοῦτο μόνον δυνησεται ἀποκροῦσαι τὰς νεωτερικὰς τάσεις καὶ ἐνεργείας τὰς προϋούσας, μετὰ τοῦ Ἀποστόλου εἰπεῖν, ἀπὸ σοφίας ἐπιγείου, ψυχικῆς ΔΑΙΜΟΝΙΩΔΟΥΣ. (Ἰακ. Γ' 15—Συνοδικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου πρὸς πάσας τὰς ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἔλαβε τὰς ἀρνητικὰς ἀπαντήσεις αὐτῶν διὰ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἐορτολογίου), 1904—«Δογματικὰ κ.λ.π. Ι. Καρμίρη, 1967 σελίς 19).

Καὶ ἐνῶ τοιαῦται ἦσαν καὶ εἶναι αἱ διαθέσεις καὶ αἱ πεποιθήσεις ἡμῶν, ὑπέστημεν κατὰ τὸ παρελθόν τοὺς ἀχαρκτηρίστους ἐκείνους ἐκθιασμοὺς καὶ Νε-

ρωνεῖους διωγμοὺς ἀπὸ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν καὶ Πολιτείαν, ὑφιστάμεθα δὲ καὶ νῦν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἄδεται εἰς ὅλους τοὺς ἡχοὺς τὸ σύνθημα τῆς «ἀγάπης» πρὸς πάντας τοὺς ἑτεροδόξους, τοὺς ἀσπόνδους ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, συγκροτοῦνται «ἀδελφικά» συμπόσια καὶ συνέδρια μετ' αὐτῶν, τῶν ὁποίων ἡγοῦνται Προτεστάνται, ἐναγκαλισμοὶ καὶ φιλήματα «ἀγάπης» ἀνταλλάσσονται, καὶ συμπροσευχαὶ ὀρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων γίνονται, ἀπέναντι δὲ τῶν ἀντιχρίστων Μασόνων ἔνοχος ἀνοχὴ τηρεῖται, ἐνῶ ἡ Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη, θαρραλεωτέρᾳ τῆς Ἐκκλησίας φανεῖσα, κατεδίκασεν αὐτοὺς δι' ἐπισήμου πράξεως τῆς. Εἴμεθα λοιπὸν ἡμεῖς ἐπικινδυνώδστεροι τῶν δεδηλωμένων ὡς ἄνω κοινῶν ἐχθρῶν, διὰ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν; Πῶς χαρακτηρίζεται ἡ τοιαύτη πρὸς αὐτοὺς ἀδελφικὴ συμπεριφορὰ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐκδηλοῦται τὸ τόσον καθ' ἡμῶν μῖσος; Διότι ἡ ἀξίωσις τῆς ἐκκλησίας τοῦ νὰ μὴ καταχωρίζονται οἱ γάμοι ἡμῶν εἰς τὰ ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους, αἱ καθαιρέσεις καὶ οἱ θίαιοι ἀποσχηματισμοὶ κληρικῶν ἐνταχθέντων εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως, μετὰ ἀπὸ ἐγγράφον δήλωσίν των πρὸς τὴν οἰκείαν Ἐκκλησιαστικὴν τῶν Ἀρχῶν, ὅτι διακόπτουν πᾶσαν σχεσιν καὶ ἀναφορὰν των πρὸς αὐτήν, εἶναι πράξεις χριστιανικαί;

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Ἡ ἐξακολούθησις καθ' ἡμῶν τῶν σκληρῶν μέτρων διευρύνει τὸ δημιουργηθὲν μεταξὺ ἡμῶν χάσμα καὶ τὸ καθιστᾷ ἀγεφύρωτον. Διότι πῶς θὰ διατεθοῦν αἱ χῆραι καὶ τὰ ὀρφανὰ πού στεροῦνται τῶν συντάξεων τῶν συζύγων καὶ πατέρων των ἀπέναντι τῶν Ἀρχιερέων τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον θὰ γνωρίζουν ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ ὑπαίτιοι τῆς συμφορᾶς των; Πῶς αἱ οἰκογένειαι πού στεροῦνται τῆς κηδεμονίας τῶν ἐπιστρατευομένων προστατῶν των, ὡς μὴ ἀναγνωρίζομένων τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου πρὸς αὐτοὺς εὐεργετημάτων; Πῶς δὲ οἱ δίκην τράγων

ΟΥΨΑΛΑ καὶ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Ὑπὸ πρωτοπρεσβυτέρου ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΚΡΑΜΠΕ
Γραμματέως τῆς ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Φιλάρετον, Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς ἐν Διασπορᾷ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η ΠΟΙΟΤΗΣ των γραπτών του Πατρός Γεωργίου Γκράμπε είναι προφανής. Ὅσοι ἀνέγνωσαν τὰς προηγουμένας ἐκκλησιολογικάς του μελέτας εἰς τὴν «Ἐκπαιδευτικὴν Σειρὰν Ἁγίου Νεκταρίου» (Νῶ 28 καὶ

καὶ κριῶν ἀποσχηματιζόμενοι καὶ κειρόμενοι θιαῖως κατὰ τὸ παρελθὸν ἡμέτεροι κληρικοί; Ἡ τοιαύτη πρὸς αὐτοὺς βανδαλικὴ συμπεριφορὰ, δὲν ἀφήνει ἀνεπηρέαστους τοὺς πιστοὺς, οἵτινες θεωροῦν αὐτοὺς ὡς ὁμολογητὰς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ ἀγανάκτησις κοχλάζει ἤδη εἰς τὰ στήθη ὅλων «τὸ πολὺ δὲ τῆς θλίψεως παραφροσύνην γεννᾷ» κατὰ τὸ γνωστὸν γνωμικόν.

Ἡ Ἑθνικὴ Ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησις καταβάλλει ἐπαινετὰς προσπάθειάς διὰ τὴν ἐνοποίησιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Ἐπομένως τὰ καθ' ἡμῶν καταθλιπτικὰ μέτρα εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὴν προσπάθειαν τῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ ποθητὸν δι' ὠρισμένους ἀποτελέσματα τῆς διαλύσεως ἡμῶν θὰ ἐπιφέρουν. Διότι εἴμεθα ἀπὸ πολλοῦ συντεταγμένοι εἰς τάγμα θανάτου, μὲ τὸ σύνθημα: Ὁρθοδοξία—Ἑλλάς ἢ θάνατος. Ἄς ἀλλάξουν λοιπὸν τακτικὴν ὁ ὑπεύθυνος ἅς «βάλλουν τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θήκην» καὶ ἅς ἔχουν πάντοτε ὑπ' ὄψιν τοὺς ἐξῆς λόγους τοῦ Μεγίστου τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου: «οὐ γὰρ ξίφεσιν ἢ βέλεσιν οὐδὲ διὰ στρατιωτῶν ἢ Ἀλήθεια καταγγέλλεται, ἀλλὰ πειθοῖ καὶ συμβουλίας». Τὸ συμφέρον τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑθνους ἐπιβάλλει τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Πατρίου φορτολογίου εἰς τὴν Λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' ἐὰν τοῦτο εἶναι ἀδύνατον δι' οἰουσδήποτε λόγους, ἅς συζήσωμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ εἰς τὴν Μαρτυρικὴν Ὑλλάδα μας ἕως ὅτου μία πανορθόδοξος Σύνοδος τακτοποιήσῃ τὸ θέμα ὁριστικῶς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

Νῶ 29) δὲν χρειάζονται συστάσεις ἐκ μέρους ἡμῶν διὰ τὰ παρόντα ἄρθρα.

Αἱ δύο αὗται νέαι μελέται συμπληρῶνουν τὸ ὑπόβαθρον τῆς «Ἐπιστολῆς Πόνου» τοῦ Μητροπολίτου μας Φιλάρετου. Ἀποδεικνύουν, βάσει ἐπισήμων ἐκθέσεων εἰς ποίου εἶδους ὁργάνωσιν ἔχουν τὰ ἐπισήμως δεσμευθῇ οἱ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι καὶ εἰς ποῖον βαθμὸν ἔχουν ἀποκηρύξει δημοσίᾳ «τὴν ἀπαξ τοῖς ἁγίοις παραδοθεῖσαν πίστιν». (Τοῦδα 3).

Ἐὰν ἀληθεύῃ, καθὼς λέγει ὁ καθηγητὴς τοῦ Σεμιναρίου τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου Αἰδεσιμώτατος Ἀλέξανδρος Σμέμαν, ὅτι «ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος... δὲν εἶναι ὁ μόνος ὅστις ἔχει μεγάλως ταραχθῇ ὑπὸ τοῦ μεγαλύτερου μέρους τῆς Ἐκθέσεως Οὐφάλας», [The Orthodox Church, Vol. V, No 9 (Nov., 1969), p. 5, col. 1] τότε εἶναι εὐλογος ἡ ἀπορία διατὶ μόνον ὁ Μητροπολίτης εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὁμολήσῃ καὶ ἐκφράσῃ τὴν ταραχὴν του.

«Προσωπικῶς», γράφει ὁ Πατὴρ Σμέμαν, «ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς ἀνθρώπους ὅπως οἱ: Πατὴρ Φλωρόφσκυ (Florovsky), Καθηγητὴς Βερχόφσκου (Verhovskoy), Πατὴρ Μέγιεντορφ, Ἀρχιεπίσκοπος Βασίλειος Κριβοσέιν, Πατὴρ Λίβερν Βορονόφ, καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐνδέχεται (νὰ πωλήσουν) τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀλλὰ μᾶλλον πρέπει νὰ ἀναγνωρισθοῦν ὡς καθιστῶντες γνωστὴν τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς ὅλην τὴν Δύσιν. Ὁ μόνος, τοῦ ὅποιο ἡ ἀγνοία ἦτο πράγματι ἀδυσσαλέα. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶναι εὐτυχὴς διὰ τὰ ἐν Οὐφάλα, διὰ τὴν παρούσαν τάσιν τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως, καὶ οὐδεὶς ἀπέκρυψεν προφορικῶς ἢ γραπτῶς τὴν ἀντίθεσιν του πρὸς αὐτήν». [ἔ.ἀ., σελ. 7, στήλη 4.].

Διατὶ ὅμως — — ἀναγκάζεται κανεὶς νὰ ἐρωτήσῃ — — «ἡ ἀντίθεσις» τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν πρὸς τὰ ἐν Οὐφάλα εἶναι γνωστὴ οὐσιαστικῶς μόνον εἰς τοὺς ἑαυτοὺς των; Διατὶ δὲν ὁμολοῦν συμφώνως πρὸς «τὴν ἀπόλυτον κανονικὴν καὶ παραδοσιακὴν θέσιν, ἥτις ἐλήφθη εἰς τὴν Ἐπιστολήν [Σμέμαν, ἔ.ἀ., σελ. 5, στήλη 2] ἐὰν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐμμένουν εἰς τὴν Πίστιν καὶ τοὺς Κανόνας;

Ζῶμεν εἰς μίαν ἐκ τῶν πολὺ ὀλίγων χωρῶν τοῦ κόσμου ὅπου ὑπάρχει ἡ δυνατότης δημοσίας καὶ ἐλευθέρας συζητήσεως τῶν ζητημάτων τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι ὅμως λυπηρὸν τὸ γεγονός ὅτι οἱ ὡς ἂν ἀναφερόμενοι κληρικοὶ καὶ λόγιοι οὐδὲν ἐδημοσίευσαν εἰς τὸν τύπον διὰ τοῦ ὅποιο νὰ καθίσταται φανερά ἡ λύπη των διὰ «τὴν παρούσαν τάσιν τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως». Ὁ Πατὴρ Σμέμαν γράφει: «οὐδεὶς ἀπέκρυψεν, προφορικῶς ἢ γραπτῶς, τὴν ἀντίθεσιν του πρὸς αὐτήν». Ὡς πρὸς τὸ «προφορικῶς» δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ εἰπώμεν ἀλλὰ θέλομεν νὰ μάθωμεν ποῦ εὕρεται ἡ γραπτὴ ἀντίθεσις. Ἡ ἐφημερίς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐκδίδο-

μένη υπό του Πατρός Μέγιεντορφ, δὲν ἔχει θεθαίως δώσει τοιαύτην ἐντύπωσιν. Ἀντιθέτως, πᾶσα ἀντίθεσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν οἰκουμενισμόν, ἐπὶ παραδείγματι, πρὶν ὃ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος ὑποχρεωθῇ εἰς ἀποχώρησιν, ἢ ἐγελιοποιεῖτο καὶ ἐκρύπτετο εἰς μικρὰς ἀγγελίας εἰς ἀφανῆ μέρη ἢ οὐδόλως ἀνεφέρετο. Ὑπάρχουν ἄτομα τὰ ὁποῖα διεμαρτυρήθησαν γραπτῶς καὶ διέκοψαν τὴν συνδρομὴν των δι' αὐτὸν τὸν λόγον.

Ποῖος — — — ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ ἡ ἐρώτησις — — — ἐκ τῶν ὡς ἄνω κληρικῶν καὶ λογίων ἔχει γράφει, διτιδήποτε τῆς ὁλῆς καὶ τοῦ περιεχομένου τῶν ἄρθρων ὅπως: «Οἰκουμενισμός» ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μοντρεάλ Βιταλλίου, καὶ «Πρέπει ἡ Ἐκκλησία νὰ συμμορφοῦται πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς;» ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀβερκίου; [Ἰδὲ *The Orthodox Word*, Vol. V (1969), N° 4, pp. 145 — 161 καὶ Vol. III (1967), Nos. 5 - 6, pp. 182 - 188.] — — — διὰ νὰ μὴ ἀναφέρωμεν τὰς τέσσαρας ἐπιστολάς διαμαρτυρίας τοῦ Μητροπολίτου μας Φιλαρέτου.

Ἡ καταφανὴς ἀπουσία οἰωνόηποτε δηλώσεων ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκτὸς τῶν ὧν ἐγένοντο ὑπὸ τῆς Συνόδου, ἠγάγκασε τὸν Πατέρα Εὐσέβιον Στεφάνου νὰ ἀναφωνήσῃ εἰς πρόσφατον κύριον ἄρθρον τοῦ περιοδικοῦ Ὁ λόγος: (*The Logos*) «Τί συμβαίνει; Κατευθυνόμεθα ὅλοι πρὸς τὴν Ὑπερόριον Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν πρὸς διάσωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας μας;» (Φύλλον Δεκεμβρίου 1969, σελὶς 7). Καὶ ὁ συνεκδότης τοῦ περιοδικοῦ Ὁ λόγος, Κάρολος Β. Ἀσανίν, (Charles B. Ashanin) γράφει εἰς τὸ φύλλον τοῦ Νοεμβρίου 1969: «... διὰ τῆς σιωπῆς σας ἐπιθεθαίωμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οἱ ἐπίσκοποι αὐτοὶ ἰσχυρίζονται — — — ὅτι αὐτοὶ εἶναι τὸ μόνον αὐθεντικὸν Ὁρθόδοξον Ἐπισκοπεῖον καὶ θὰ παραδώσετε εἰς χεῖρας των (δηλ. εἰς τὴν Σύνοδον) τὴν Ὁρθόδοξίαν ἐκόντες ἄκοντες. Βασιζόμεθα περισσότερον εἰς τὴν νομιμότητά σας καὶ τὸ αἶσθημα τῆς εὐθύνης σας!».

Διατὶ ὁ Μητροπολίτης μας καὶ ἡ Σύνοδος ἔπρεπε νὰ ἀναμείνουν ἐπὶ ἓν ἐλόκληρον ἔτος μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Οὐφάλας ὅποτε ἐδημοσιεύθησαν τὰ ἐπίσημα πρακτικὰ καὶ ἔγγραφα τῆς Συνελεύσεως καὶ ἦτο δυνατόν ἢ μελέτη των; Διατὶ οἱ ἐξέχοντες κληρικοὶ καὶ λόγοι, τοὺς ὁποῖους ἀναφέρει ὁ Πατὴρ Σιμέριαν, δὲν μᾶς ἔδωσαν περιγραφὴν ἢ ἀνάλυσιν (ἐὰν ὅχι διαμαρτυρίαν ἐναντίον) τῶν ἐν Οὐφάλα ὥστε οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ δύνανται νὰ πληροφορηθοῦν ἐξ Ὁρθόδοξων πηγῶν τί ἐλάμβαναν χώραν ἐκεῖ καὶ τί ἐλέγετο — — — εἰδικῶς ὑπὸ τῆς Ὁρθόδοξου ἀντιπροσωπείας; Διατὶ ἔπρεπε νὰ ἀναμείνωμεν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Πατρός Γεωργίου Γκράμπι (Fr. George Grabbe); διὰ νὰ μάθομεν τί εἶπεν ὁ Μητροπολίτης Λαοδικείας Ἰγνάτιος Καζίμι (Metropolitan Ignatius Khazim of Zatakia); Μήπως αὐτὴ ἡ ἰδία ὁμιλία τοῦ Μητροπολίτου Ἰγνατίου δὲν παρετέθη ἐγκωμιαστικῶς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ Πατρός Μέγιεντορφ ὡς ἀπόδειξις ὅτι ἡ Ὁρθόδοξία δὲν ἐπωλεῖτο εἰς τὴν Οὐφάλα;

Πόσον λυπηρὸν εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς Ἀλβανούς, Σέρβους, Σύρους καὶ Ρουμάνους εἰς αὐτὴν τὴν χώραν (H.I.A.) νὰ διαμαρτύρωνται καὶ ἀναθεματίζονται με-

ταξὺ των (καὶ ἐσχάτως τοὺς Ἕλληνας νὰ ἀπειλοῦν με ἀφορισμὸν τὴν Μητροπόλιν [Metropolitan]) διὰ τὸ ποῖος δικαιούται τὰς πρώτας θέσεις εἰς δεξιώσεις καὶ ποῖος προεδρεύει ἐπὶ τοῦ ἄλλου — — — με ἄλλας λέξεις, διὰ προσωπικὰ καὶ ἐγωϊστικὰ ζητήματα — — — ἐνῶ οὐδεμία δικαιοδοσία ἔχει διαμαρτυρηθῇ ἢ ἔχει διακόψει κοινωνίαν ἀπὸ ἄλλην ἐπειδὴ ὁ ἐπίσκοπός της κηρύσσει δημοσίᾳ αἵρεσιν ἢ ἀδιαφορεῖ διὰ τοὺς κανόνες. Καταφρονήσατε τὰ δόγματα, τοὺς κανόνες, τὴν παράδοσιν — — — εἰσθε ἐν τάξει; ἐὰν ὅμως ἐπιχειρήσετε νὰ ἐπεμβῇτε εἰς κάποιον τὰς προνόμια ἢ τὴν δικαιοδοσίαν, διαμαρτυρεῖται καὶ ἀφορισμοὶ ἔρχονται μέχρι τρίτου οὐρανοῦ. Ὁ Ἀθηναγόρας μεταβαίνει εἰς Ρώμην, Γενεύην, Λονδίον, παραβαίνει ἀπειρίαν κανόνων καὶ ἐκστομίζει ἀνεπιπώτους βλασφημίας — — — οὔτε λέξεις ἀπὸ τὴν Μόσχαν. Ὁ Μητροπολίτης Εἰρηναῖος ἐπισκέπτεται τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ σκοπεύει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Κων/πολιν — — — ἡ Μόσχα διαμαρτύρεται με τὰς δριμυτέρας ἐκφράσεις. Ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος λειτουργεῖ δημοσίᾳ εἰς τὸ Ρωσικὸν τῆς Ρώμης καὶ δίδει κοινωνίαν εἰς Ρωμαιοκαθολικούς, παρέχει τὸν καθεδρικὸν του γαλὸν τοῦ Λέινγκραντ εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Βίλλεμπραντς (Bishop Willebrands) τοῦ Βατικανοῦ πρὸς τέλεσιν τῆς λειτουργίας τοῦ ἐνώπιον Ὁρθόδοξου ἐκκλησιασματος, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Νικόδημος ἱσταται εἰς τὸν κλῆρον με μανδύαν καὶ ράβδον — — — οὐδὲ φίθρος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὅταν ὅμως διαρρῆῃ ἡ πληροφορία περὶ συμφωνίας μεταξὺ Μόσχας καὶ Μητροπόλεως ὅτι ἡ πρώτη θὰ ἀνεγνώριζε ὡς αὐτοκέφαλον τὴν δευτέραν — — — τότε ἡ Κωνσταντινούπολις διαμαρτύρεται δριμύτατα καὶ ἀπειλεῖ ἀφορισμόν. Καθὼς εἶπομεν ἀνωτέρω, σήμερον δὲν πρόκειται πλέον περὶ δικαιοδοσιῶν ἀλλὰ περὶ αὐτῆς ταύτης τῆς Ὁρθοδοξίας.

Διὰ τοῦτο, ὡς ἀπάντησιν εἰς τὴν φανεράν ἐνόχλησιν καὶ λύπην τὴν ὁποῖαν προσέκλεσεν ἡ «Ἐπιστολὴ Πόνου» τοῦ Μητροπολίτου μας εἰς τὸν Πατέρα Σιμέριαν, καὶ τὴν ὁποῖαν ἐξέφρασεν γραπτῶς, προσφέρομεν τὰς δύο αὐτὰς μελέτας τοῦ Πατρός Γεωργίου Γκράμπι.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦ Πατρός Γεωργίου «Σύγχρονος Οἰκουμενικῆ Ἀνακαινιστικότης», τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται ἐνταῦθα, ἐδόθη ἀρχικῶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς διάλεξις τὴν 22 Αὐγούστου/4 Σεπτεμβρίου 1969 κατὰ τὴν Ποιμαντικὴν Συνέλευσιν, ἧτις ἔλαβε χώραν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίας Τριάδος ἐν Τζιόρνταν-61) Jordanville, N.Y.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ὁφειλομένη ἀπάντησις πρὸς τὸν υ. Σπ. Ἀλεξίου, Δημοσιογράφον

Κ^α Ἀλεξίου,

Ὅπως τυχαίως περιήλθε εἰς χεῖρας μου τὸ ὑμέτερον διδύλιον «Ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα 1964 — 65». Τὸ διδύλιον τοῦτο παρέχει πλείστας πληροφορίας διὰ τὰς ἀντορθόδοξους ἐνεργείας τοῦ «Μεγάλου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας» Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου ὅσον καὶ τοῦ ἱσαδελφου του Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Βενεδικτῆ, οἵτινες ἀμφότεροι ἔχουν μνηθῇ εἰς τὴν Βασιλικὴν τέχνην, ἥτοι τὴν ἑβραϊομασσίναν.

Ἀναγνούς τὸ διδύλιον εἶδον καὶ μίαν παράγραφον εἰς ἣν θίγεται τὸ Παλαισημερολογητικὸν θέμα, ὅπερ ἐσυζητήθη καὶ συζητεῖται ἤδη ἐπὶ 46 ὁλόκληρα ἔτη. Ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ ἐξαπολύονται δριμύτατοι μύδροι ἐναντίον ἡμῶν καὶ κατὰ τοῦ Πρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Χατζησταύρου.

Κ^α Ἀλεξίου,

Τὸν διχασμὸν καὶ τὴν ἀναστάτωσην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπροκάλεσεν ἡ ἀνήκουστος καὶ ἐπαναστατικὴ εἰς τὰ χρονικά τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐγκύκλιος τοῦ τότε ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, ὅστις διέτασσε ὥπως ἡ 10ῃ Μαρτίου 1924 ὀνομασθῇ 23ῃ τοῦ μηνὸς αὐτοῦ. Ἡ καινοτομία αὕτη εἶχε ἀποφασισθῇ εἰς τὸ ἐν Κων) πόλει ψευδο - Παγορθόδοξον Συνέδριον τὸν Μάϊον τοῦ 1923 ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ τότε Μασώνου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη. Ἐν δὲ τῇ Συνεδρίῳ τούτῳ εἶχεν ἀποφασισθῇ καὶ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ πασχαλίου καὶ ἄλλαι καινοτομίαι. Φορεὺς δὲ τῶν αὐτῶν τῶν ἀποφάσεων εἶναι σήμερον ὁ «Σεπτὸς» Οἴκουμ. Πατριάρχης, ὅστις διὰ τῶν πανθεϊστικῶν κηρυγμάτων του διασεύει ἐκ θεμελίων τὸ οἰκοδόμημα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀγίας Ἐκκλησίας.

Οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ πάτριον ἑορτολόγιον Χριστιανοὶ δὲν εἶναι σχισματικοί. Σχισματικοὶ εἶναι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, οἵτινες κατεπάτησαν τοὺς κανόνας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ μάλιστα τὰς ἀποφάσεις τῶν τριῶν Παγορθόδοξων τοιούτων ἐν ἔτει 1583, 87, 93 ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β' τοῦ Τρανοῦ ἐνθα καὶ κατεδικάσθη πανηγυρικῶς ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἐν τῇ Ὀρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ ὡς «παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων». Ἀκόμη κατεπάτησαν καὶ τοὺς νόμους τῆς πολιτείας. Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ ἀπὸ τῆς 18) 25 Ἰανουαρίου 1923 Νομ. Διάταγμα «Περὶ τοῦ Νέου πολιτικοῦ ἡμερολογίου» ἐν ἀρθρῷ 1 καὶ παραγρ. 3 ὁρίζει ὅτι: Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἑορτάς» καὶ περαιτέρω ἐν § 4 «Ἡ Ἐθνικὴ ἑορτὴ τῆς 25ῆς Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἑορτάσιμοι καὶ ἐξαιρετικοὶ ἡμέραι ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον».

Εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἐγνώριζαν τότε οἱ Πατέρες, ὅτι ὑπῆρχε ἐν λάθος ἀλλὰ δὲν προέβησαν εἰς σὺδεμίαν διόρθωσιν, διότι «χρόνων ἀκρίβειαν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ οὐκ οἶδεν» ὡς ὁ Χρυσόστομος. Ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν εἰρήνην τοῦ πληρώματός της, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ ὅλου σώματος Αὐτῆς. Καὶ ἰδοὺ τί ἔγραφε ὁ ἁγ. Μελέτιος ὁ Πηγᾶς πρὸς τὸν τότε Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Σιλβεστρον. «Μετὰ τριακόσια ἔτη ἔκπεσεῖται καὶ αὐτοῦ (τοῦ Γρηγοριανοῦ) ἡ διόρθωσις καὶ γεννησεται πάλιν ἀνάγκη τοῖς ἀστρονόμοις ἀστρονομεῖν, ἄλλας μαντευόμενας ἐπιδιορθώσεις ταῖς αὐταῖς ἀνάγκαις ὑπακειμένας, τούτεστι δευτέρων αἰε ἐπιδιορθώσεων ἐπ' ἀπειρον δεομένων». Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ὀρθόδοξῳ λατρείᾳ ἐφυγάδευσεν τὴν εἰρήνην ἐκ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπροξένησε τὴν διαίρεσιν καὶ ἔχθραν ἐντὸς μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας, ὥστε νὰ εἶναι «εὐδὲς κατὰ πατρός, θυγάτηρ κατὰ μητρός, νύμφη κατὰ πενθερᾶς» (Ματθ. ι', 35). Ἐπροκάλεσεν ἐπίσης τοιαύτην σύγχυσιν, ὥστε νὰ μὴν γινώσκη ὁ ἱερεὺς τί λειτουργία νὰ ποιῇ ἢ τί εὐαγγέλιον νὰ ἀναγνώσῃ, κατηργήθη ἡ νηστεία τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων κ.ἄ. πολλά.

Ἐν ἔτει 1902 ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' ἐπροτάθη, ὅπως διαρρυθμισθῇ τὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον καὶ ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τοῦ Γρηγοριανοῦ τοιούτου. Καὶ ἰδοὺ αἱ ἀπαντήσεις τῶν Πατριαρχείων: ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ: «Πᾶσα περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ κρατοῦντος ἡμερολογίου καὶ δὴ τῇ προτιμῇσει τοῦ Γρηγοριανοῦ ἀπόφασις, ἔσται ἐπὶ βλάβῃ τῆς Ὀρθοδοξίας».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ: «Χωρὶς νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐπιστημόνων, οἵτινες ἐμελέτησαν τὸ ζήτημα, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἀγίας Αὐτοκεφάλου Ὀρθόδοξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας φρονεῖ καὶ ἐξαιτεῖται ἵνα μείνωμεν εἰς ἃ εὐρίσκόμεθα σήμερον· ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν θίξωμεν τὰς καγονικὰς διατάξεις μεθ' ὧν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ζῇ ἀπὸ τῶν αἰώνων. Ἐκτὸς τούτου δὲ οὔτε διὰ τοῦ δακτύλου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ θίξωμεν τὰς ἀρχαιοτάτας συνδικὰς ἀποφάσεις».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ: «Ἡ τοιαύτη γὰρ μεταβολὴ ὡς διασαλεύουσα τὴν ἀνέκαθεν καὶ πολλάκις καθάγιασθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τάξιν... Διὸ τὸ ἐφ' ἡμῖν ὑπεστηρίζαμεν τὴν τήρησιν ἐν τῇ πράξει τοῦ Ἰουλιανοῦ».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ: «Διότι ὡς γνωστὸν ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου ἐξυπονοεῖ μεταλλαγὴν τοῦ Πασχαλίου Κανόνος... Γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι ἐγένοντο καὶ τινες μικρότεραι μεταβολαί, αἵτινες, ὅτε ἐφηρμόσθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ προεκάλεσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον δυσἀρέσκειαν μεταξύ τῶν

πιστών. Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν οἱ ἀρχιεροὶ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὀφείλουσι... ὥπως καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τηρῶμεν τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ: «Ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου ἔχομεν νὰ δηλώσωμεν τάδε. Οὐτε τὸ Γρηγοριανόν, οὐτε τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον εἰσὶν ἀκριβῆ ἐν τῇ ὑπολογίσει τοῦ χρόνου... Τὸ μόνον, ὅπερ ὑπόκειται εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ ἐκτίμησιν ἡμῶν εἶναι τὸ θρησκευτικὸν καὶ κανονικὸν μέρος τοῦ ἡμερολογίου». Ἡ δὲ ἀπόφασις τῆς συσταθείσης ἐπιτροπῆς διὰ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἡμερολογίου ἐκ τῶν καθηγητῶν Λιανοπούλου, Κορηλίου Σπάθαρη, καὶ Ἡλία Βαλσαμάκη Μαθηματικῶν, καὶ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας Β. Ἀντωνιάδου ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόφσεως ἐξετάζουσα τὸ ζήτημα ἡ Ἐπιτροπὴ οὐδὲν εὐρίσκει συνηγοροῦν θρησκευτικῶς ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀποστῆναι τῆς διὰ τῶν αἰώνων καθιερωθείσης πράξεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀντικαταστήσαι τὸ ἀστρονομικῶς ἀτελέστερον θεωρούμενον ἡμερολόγιον, δι' ἑτέρου Ἀστρονομικῶς τελειότερου ὑποτιθεμένου ἡμερολογίου, χάριν ἀστρονομικῆς ἀκριβείας περὶ τὸν ἑορτασμὸν τῶν ἑορτῶν. Εὐπροσδέκτως τῷ Θεῷ ἐορτάζουσι οὐχὶ οἱ Ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν ἐπιτηδεύοντες περὶ τὴν τήρησιν τῶν καιρῶν ἀλλ' οἱ ἀκριβεῖς περὶ τὴν εὐσεβείαν καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς».

Ἡ ἀπόφασις δὲ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶναι ἡ ἐξῆς: «Τοῦτο γινώρισμα οὐσιωδέστατον τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦτο τὸ θέλημα τοῦ θλου αὐτῆς κανονικοῦ καὶ διοικητικοῦ οἰκοδομήματος «μὴ κινεῖν θρια αἰῶνια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν» τοῦτο μόνον δυνήσεται ἀποκροῦσαι τὰς νεωτερικὰς τάσεις καὶ ἐνεργείας».

Δυστυχῶς ὅμως. Δύο φιλόδοξοι Ἑλληνες Κληρικοὶ Μελέτιος Μεταξάκης ὁ εἰς Πατριάρχης Κων. πόλεως εἶτα δὲ Ἀλεξανδρείας, καὶ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ὁ ἕτερος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, καταπατήσαντες τὰς ἀποφάσεις καὶ τοὺς κανόνας εἰσάγαγον τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον. Οὕτω ὁ Μεταξάκης τῷ 1923 κακῶς συγκαλέσας τὸ αὐτοκληθὲν Πανορθόδοξον Συνέδριον, ὅπερ ἀπετελέσθη ἀπὸ 26 (6) μόνον Μητροπολίτας τοῦ Θρόνου, ἐκ τῶν ἐννεπήκοντα καὶ ἐνός (91) τοιοῦτων, καὶ ἐνός λαϊκοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βελιγραδίου, ἐνός γεροῦσιαστοῦ Ρουμάνου, μὴ λαβούσης μέρος οὐδεμιᾶς ἑτέρας Ἐκκλησίας ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος προέβη εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἀπεφάνθησαν τὰ Πατριαρχεῖα. Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς ἀπήντησε τὰ ἐξῆς: «Ἡ Ἁγιωτάτη Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀδυνατεῖ... ἀποδεχθῆναι τὴν ἀνω διόρθωσιν διὰ τὴν γνωστὴν μειονεκτικὴν εἰς ἡν τίθησιν αὐτὴν ἐναντι τῶν Λατίνων ἐν τοῖς Παναγίοις προσκυνήμασι καὶ τοὺς ἐκ τοῦ προσηλυτισμοῦ κινδύνους». Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Γρηγόριος ὁ Δ' ἔγραψε: «Ἡ ροπή εἰς τὰς μεταβολὰς τῶν Κανόνων εἰκονίζει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κίνδυνον μέγαν». Ὁ δὲ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος ἰδοὺ τί ἔγραψε εἰς ἐπιστολὴν τοῦ τῇ 20ῇ Ἀπριλίου 1924 πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Χρυσόστομον. «Οὐ κρύπτομεν Μακαριώτατε ἀδελφέ, ὅτι ἐπὶ τῇ πολλῶν ἐνεκεν ἀδοκῆ-
τη ταύτῃ ἀγγελία καὶ ἡμεῖς σκληρὰν ἔσχομεν τὴν ἐκ-
πληξιν ἐν τῇ Συνόδῳ καὶ ἐγγάρδιος συνέσχε θλίψις τοὺς

Ἱερωτάτους ἀδελφούς, κατιδόντας, ὅτι ἀνευ αἰτίας πραγματικῆς κατὰ δὲ τὴν ὁμολογίαν καὶ θεαίωσιν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ἀνευ λόγων δογματικῶν ἢ κανονικῶν ἀπεκρούσθη ἡ ἀδελφικὴ σύστασις καὶ παράκλησις τεσσάρων ἀποστολικῶν θρόνων, ἐξ αἰώνων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τὸν ἀγῶνα βασταζόντων, καὶ μονομερῶς εἰς νόμον Ἐκκλησιαστικοῦ τύπου ἀνενεχθῆναι, προτείνεται διόρθωσις καθεστῶτος, ἐν χρήσει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πάσης, καὶ ἄρα, οὐ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας μόνης» καὶ ταῦτα, ὅτε ὑπ' αὐτῆς ὁμολόγηται τῆς περηνολίας αὐτῆς, ὅτι «ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἡμερολογίων κινδυνεύουσιν ἀποξενωθῆναι τῆς Ἐκκλησίας, οὐχὶ θεβαίως μόνης τῆς ἐν Ἑλλάδι, ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας». Ἀλλὰ καὶ ὁ ἕτερος Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Χριστόφορος, εἰς ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Θεόκλητον ἔγραψε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: «Μετανοοῦμεν καὶ ἀναγκαζόμεθα νὰ σκεπτώμεθα περὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὸ παλαιόν».

Ἡ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐκαινοτόμησε ἐναντι ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰσαγαγούσα τὸ Νέον ἡμερολόγιον ἔστω καὶ τῇ συγκαταθέσει τοῦ Οἴκου. Πατριαρχεῖον. Ἐκαινοτόμησε, διότι πρὸς κανονικὴν καὶ πρέπουσαν τέλεσιν τῶν τῆς λατρείας καθόλου καὶ καθ' ἑκάστον ἰδίᾳ μυστηρίων καὶ ἱερῶν τελετῶν ἀπαιτεῖται ὠρισμένον τυπικόν, ὅπερ εἶναι προσηρμοσμένον εἰς ὠρισμένας χρονολογίας καὶ ἀκολουθεῖται ὁμοιόμορφως καὶ ταυτοχρόνως ὑπ' ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τοῦτου εἶναι ἀπηγορευμένη ἡ παρέκκλισις καὶ ἡ εἰσαγωγὴ νεωτερισμῶν (Νικ. Μίλας op. Cit § 36 σελ. 636, Κανὼν ΠΑ' τῆς ἐν Τρούλλῳ, Κανὼν ΡΙ' τῆς ἐν Καρθαγ.). Διὰ τῆς εἰσαγωγῆς δὲ τοῦ νέου ἑορτολογίου παρεδιάσθη ἡ ὁμοιόμορφος καὶ ταυτοχρόνος τελετουργία κατὰ τὸ τυπικόν. Οὕτω π.χ. κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀκολουθεῖται τὸ τυπικόν τῆς ἑορτῆς ταύτης, ὑπὸ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου) ἀκολουθεῖται τὸ τυπικόν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος, ἥτοι μέρος τῶν Ὁρθοδ. Χριστιανῶν ὕμνει τὴν Γέννησιν, ἐν ᾧ τὸ μεγαλύτερον ὕμνει ἑτέραν Ἀγιοσύνην, ὅπερ εἶναι ἀπηγορευμένον.

Τὴν μεταρρύθμισιν ταύτην ὡς ἦτο ἐπόμενον ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς Λαὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνεχθῇ. Ὅταν εἰς τὴν «ληστρικὴν, ἀργὴν καὶ ἀνερέργητον» Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ Βυζαντίου ἐπρόδωσαν τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὁ εὐσεβὴς λαὸς μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἀκλόνητον Στόλον τῆς Ὁρθοδοξίας Ἐπίσκοπον Ἐφέσου Ἀγίου Μάρκον τὸν Εὐγενικὸν ἐματαιώσαν τὰς σκευωρίας κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τῶν Λατινοφρόνων.. Ἡ ἱστορία ὅμως ἐπαναλαμβάνεται. Οὕτω καὶ τώρα, διὰ τὴν ἀντορθόδοξον εἰσαγωγὴν τοῦ Παπικοῦ ἑορτολογίου τρεῖς (3) Ἀρχιερεῖς διαμαρτύρονται ἐντόνως καὶ ἀποχωροῦν ἐκ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας προσχωρήσαντες εἰς τὴν «ἀνταρσίαν». Οἱ Ἀρχιερεῖς οὗτοι, ὁ Δημητριάδης Γερμανός, ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος δι' ἐγγράφου τῶν πρὸς τὴν Σύνοδον γνωστο-

ποιούν, ότι παύουν κάθε πνευματικήν επικοινωνίαν μετ' αὐτῆς.

Οἱ Ἀρχιερεῖς οὗτοι προέβησαν εἰς τὴν ὀργάνωσιν Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ προέβησαν ΚΑΝΟΝΙΚΩΣ κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας εἰς τὰς χειροτονίας τεσσάρων (4) Ἐπισκόπων. Τὸν τρόπον τῆς ὀργάνωσιν εἰδὼκεν ὁ Ἐλευθ. Βενιζέλος ἐν τῇ ἀγορεύσει του ἐν τῇ Βουλῇ τῇ 22α - 1 - 1931: «Καὶ νὰ κανονίσῃτε τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἱερέων σας καὶ τῶν ἐπισκόπων σας». Ἀλλ' ὁ καινοτόμος Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος βλέπων, ὅτι ὀργανοῦται ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἐκάλεσε τοὺς ἐπὶ (7) Ἀρχιερεῖς εἰς δίκην καὶ ὑπεβίβασε τούτους εἰς τὴν τάξιν τῶν Μοναχῶν. Ἀλλ' αἱ ποιναί, αἵτινες ἐπεβλήθησαν εἶναι ἀντισυνταγματικαί, ἄκυροι καὶ παράνομοι, ὡς ἀντικείμενα: α) εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ Συντάγματος, β) εἰς τὸ θεμελιῶδες νομικὸν ἀξίωμα *nulium crimen, nulla poena sine lege*, γ) εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ Συντάγματος, καὶ δ) εἰς τὸν ΚΘ' κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμένης Συνόδου ὅστις λέγει: «Ἐπίσκοπον εἰς βαθμὸν πεσυτέρου φέρειν ἱεροσύλια ἐστίν».

Ἀλλ' ἐὰν κ. Ἀλεξίου θεωρεῖτε «σχισματικούς καὶ ἀντικανονικούς» τοὺς ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν πῶς θεωρεῖτε κατὰ πάντα ἐν τάξει τοὺς ὑπὸ τῶν «σχισματικῶν καὶ ἀντικανονικῶν» Ἐπισκόπων χειροτονηθέντας ἐπισκόπους Χριστόφορον Χατζῆν καὶ Πολύκαρπον Λιώσην, οἵτινες ὁμοῦ μετὰ τὸν Ζακύνθου Χρυσόστομον μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου ὑπέβαλον μετάνοιαν καὶ ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἐτοποθέτησε τὸν μὲν Μητροπολίτην Δρυϊνουπόλεως, τὸν δὲ ἕτερον Μητροπολίτην Σισανίου καὶ Σιατίστης; Ἀλλὰ δὲν ἐδέχθη μόνον ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία Ἀρχιερεῖς οἵτινες ἐχειροτονήθησαν ὑπὸ τῶν Παλαιοημερολογητῶν, ἀλλὰ καὶ ἀρχιμανδρίτας ἄνευ νέας χειροτονίας, ὡς τοὺς Κοσμῶν Καραμπέλαν, Γλαρίωνα Ἀθανασίου, Ἀγαθάγγελον Παπαγεωργίου κ.λπ.

Διατὶ κ. Ἀλεξίου ὀνομάζετε τοὺς Ἐπισκόπους τῆς ἐν ΔΙΑΣΠΟΡᾷ Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας «ψευδεπισκόπους»; ΟΥΔΕΙΣ ἕως τοῦ νῦν ἐτόλμησε νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ κύρος τῶν χειροτονιῶν τῶν Ἐπισκόπων τούτων, ἐκτὸς τῶν Πατριαρχῶν Κων/πόλεως Βασιλείου ΙΙΙ καὶ Μελετίου Μεταξάκη, οἵτινες ἀμφότεροι ἦσαν μασόνοι, καὶ τοῦ καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου Παπαδοπούλου. Ἐν δὲ ταῖς ἐσχάτοις χρόνοις ὅτε ὁ Πατριάρχης Ἀθναγόρας καὶ ὁ Ἀμερικῆς Ἰάκωβος ἀπέδειξαν ἑαυτοὺς κοσμοπολίτας καὶ ὁπαδοὺς τοῦ πλέον ἀπαισίου συγκρητισμοῦ, ἀπέδειξαν ἑαυτοὺς ὡς μηδένα ἐσωτερικὸν καὶ θαυτέρον δεσμὸν ἔχοντες πρὸς τὴν ἀκλήρατον καὶ ἀμώμητον Ὀρθοδοξίαν — ὡς λέγει ὁ Ἀρχιμ. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος ἐν τῇ «Διατριβῇ» του — καὶ οἱ Ἐπίσκοποι τῆς ΔΙΑΣΠΟΡᾶς ἐκαυτηρίασαν τὰ ὑπ' αὐτῶν ἀντορθόδοξα λεχθέντα καὶ πραχθέντα, οἱ δὲ οὗτοι προδίδται τῆς Ὀρθοδοξίας διέγραψαν τὴν Σύνοδον ἀπὸ τῶν κατάλογον τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ὁποίας μέχρι τότε ἐθεώρου γνήσιας καὶ ἤρχισαν νὰ ἀμφισβητοῦν τὴν κανονικότητά της, καὶ αὐτοὺς οἱ ὅποιοι τόσον κανονικῶς ἐτοποθετήθησαν εἰς τοὺς θρόνους των.

Λέγετε, ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι ἡμῶν ἐχειροτονήθησαν ὑπὸ ἐνὸς «Λευκώσσου ψευδεπισκόπου». Εἶναι ὅμως γνωστὸν τοῖς πᾶσι ὅτι ὁ ἀειμνήστος Ποιμέναρχης ἡμῶν

ὁ ἀπὸ Ταλαντίου Ἀκάκιος μετέβη ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐδέχθη τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα ὑπὸ τῶν χειρῶν ὁ ὁ (2) Ἐπισκόπων τῆς ἐν ΔΙΑΣΠΟΡᾷ Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοῦ Σεβ. Σεραφεὶμ ἀφ' ἐνός, καὶ τοῦ Σεβ. Θεοφίλου ἀφ' ἑτέρου. Κατόπιν ὁμοῦς ἀφικνεῖται ἐν Ἑλλάδι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χιλῆς Λεόντιος τῆς ΔΙΑΣΠΟΡᾶς, ὅστις μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Ταλαντίου προέβησαν κανονικῶς εἰς τὰς χειροτονίας τῶν νῦν Ἐπισκόπων τῶν Γ.Ο.Χ.

Ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἐν ΔΙΑΣΠΟΡᾷ Ρώσων Ὀρθοδόξων κ. Φιλάρετος εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῶν ἐν Ἑλλάδι Γησιῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν κ.κ. Αὐξέντιον τὴν 30ην Μαΐου/12 Ἰουνίου 1969 γράφει ὅτι «ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς ΔΙΑΣΠΟΡᾶς ἀναγνωρίζει τὸ κύρος τῶν χειροτονιῶν τοῦ προκατόχου τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος τέως Ἀρχιεπισκόπου Ἀκακίου καὶ τῶν ἐπακολουθησασῶν χειροτονιῶν τῶν Ἐπισκόπων τῆς ὑμετέρας Ἐκκλησίας... Ἡ ὑμετέρα Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων θεωρεῖ τὴν ὑμετέραν Ἱεραρχίαν, ὡς ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ, οἱ ὅποιοι θὰ εἶναι ἐν πλήρει ἐπικοινωνίᾳ μεθ' ἡμῶν» (Ὁρα «Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» ἀριθ. φύλ. 569 1ης Ἰουλίου 1969). Εἰς ἑτέραν δὲ ἐπιστολὴν του ὁ κ. Φιλάρετος πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον τὴν 18ην/31ην Δεκεμβρίου 1969 μεταξὺ τῶν ἄλλων λέγει: «Ἐπιθυμοῦμεν ἀπαξ ἔτι νὰ σας πληροφωρήσωμεν ὅτι ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν ΔΙΑΣΠΟΡᾷ ἀναγνωρίζει τὴν ἰσχὺν τῶν Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ εὐλογημένης μνήμης προκατόχου ἡμῶν, Μακαρίτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀκακίου καὶ τὰς ἐν συνεχείᾳ χειροτονίας ἐν τῇ ἱερᾷ ὁμῶν Ἐκκλησίᾳ... Ἡ Ἀρχιερατικὴ ἡμῶν ὡς ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ ἐν πλήρει κοινωνίᾳ μεθ' ἡμῶν». (Ὁρα «Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» ἀριθ. φύλ. 585 - 86 1ης Μαρτίου 1970).

Καίριον δὲ πλῆγμα εἰς ὅσους ἀμφισβητοῦν τὸ ἔγκυρον τῶν χειροτονιῶν τῶν Ἐπισκόπων ἡμῶν ἔδωκε ὁ ἐν Ἀθήναις ἀφικθεὶς ἐσχάτως Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Φιλάρετου Ἐπίσκοπος Μαχάτταν κ. Λαῦρος, ὅστις δημοσίᾳ διεκήρυξε τὸν ἀδελφικὸν ΑΔΙΑΡΡΗΚΤΟΝ σύνδεσμον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. μετὰ τῶν ἐν Ρώσων Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν τῆς ΔΙΑΣΠΟΡᾶς, ἀποδείξας οὕτω περιτράνως τὸ ἔγκυρον χειροτονικῶν τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων ἡμῶν, οἵτινες ἔλαβον τὴν Ἀρχιερωσύνην διὰ χειρῶν τῶν Ἱεραρχῶν τῆς ἐγκύρου καὶ ἀναγνωρισμένης ταύτης Ἐκκλησίας ὑπὸ πασῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀνεγνώρισε ὡς κανονικὰς καὶ ἐγκύρους τὰς χειροτονίας τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν, διότι ἐδέχθη τὸν ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν ἐν Ἑλλάδι Γησιῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν κ.κ. Αὐξέντιου χειροτονηθέντα διάκονον Ἀνθιμον, ὅστις εὐρίσκεται νῦν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Μητροπολίτου Πατρῶν ἄνευ νέας χειροτονίας, ὑπὸ δὲ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Ἀγίου Διαυλείας κ. Ἀκακίου χειροτονηθέντα διάκονον Ἀκάκιον, ὅστις καὶ προήχθη ὑπὸ νεοημερολογητοῦ Ἀρχιερέως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Πρεσβυτέρου. Ταῦτα εἶναι ἀρκετὰ ἵνα ἀποδείξουν, ὅτι ἡμεῖς οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Πάτριον Ὀρθόδο-

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α

Π ρ ό ς

Τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστατικῆς
Κυβερνήσεως Κύριον Γεώργιον Παπαδόπουλον

Ἐ ν τ α ὕ θ α

Ἐξοχώτατε,

Χάρις Ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία.

Ὡς ἰδεολόγοι Ἕλληνες καὶ ζηλωταὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, χάριτι Θεοῦ, ὄντες, μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς ἐδέχθημεν τὴν ἀνάληψιν τῆς διακυβερνήσεως τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Ἐπαναστατικὴν Κυβέρνησιν, τῆς ὁποίας ἡγείσθε Ὑμεῖς.

Ἠλπίσαμεν πολλὰ ἀπὸ αὐτὴν καὶ δὲν διεψεύσθησαν αἱ προσδοκίαι ἡμῶν. Τὰ μεγάλα τῆς τελευταίας τριετίας ἐπιτεύγματα αὐτῆς εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, μαρτυροῦν τρανῶς τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτελουμένου ἔθνοσωτηρίου ἔργου τῆς.

Τὰ αὐτὰ ἠλπίσαμεν καὶ ἀπὸ τὴν Νέαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἡγεσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τὴν ἐσωτερικὴν κάθαρσιν, τὴν περιφρούρησιν τῆς ἱερᾶς Παρακαταθήκης τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν διαφύλαξιν τοῦ Ποιμνίου ἀπὸ τὴν προπαγάνδαν τῶν ποικιλιωνύμων αἰρετικῶν κ.λ.π. Δυστυχῶς ἀντὶ τούτων ἀντιμετωπίζομεν τὴν συνέχισιν τῶν καθ' ἡμῶν καταθλιπτικῶν μέτρων, τὸ κλείσιμον ὄρισμένων ἱερῶν Ναῶν, τὴν ἀπαγόρευσιν ἀνεγέρσεως νέων τοιούτων, τὴν ἀξίωσιν τῆς μὴ καταχωρίσεως εἰς τὰ Ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους τῶν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων κληρικῶν εὐλογοιμένων γάμων, καθαιρέσεις κανονικῶν ἱερέων ἐνταχθέντων εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, κατόπιν ἐγγράφου δηλώσεως τῶν πρὸς τοὺς οἰκείους Μητροπολίτας, ὅτι ἀποχωροῦν διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως.

Ἔσον Ὁριολόγιον Χριστιανοὶ δὲν εἴμεθα οὔτε αἰρετικοί, οὔτε σχισματικοί — «Διότι δὲν εἶναι αἰρετικοί, οὔτε σχισματικοί οἱ ἐπιμένοντες εἰς τὸ παλαιὸν Ὁριολόγιον» εἶπεν ὁ Ἐλευθ. Βενιζέλος τῇ 22ᾳ Ἰανουαρίου 1931 εἰς τὴν Βουλὴν — καὶ οἱ ποιμαίνοντες ἡμᾶς εἶναι κανονικῶς χειροτονηθέντες.

Κε Ἀλεξίου,

«...Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἣν παρελάβομεν ἁδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν (τῶν Ἀγ. Πατέρων), ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν, κατελέγχει ἑλλιπῆ τὴν κακηρυγμένην Ὁρθόδοξον Πίστιν... Ἀπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἰρέσει ἢ σχίσματι ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κατάραν ὡς ἱμάτιον, καὶ τε Πάπαι, καὶ τε Πατριάρχαι, καὶ τε Κληρικοί, καὶ τε λαϊκοί, καὶ Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ». (Ἐγκύκλιος Πανορθόδοξου Συνόδου τοῦ 1848).

Η. Κ. Θεολόγος.

Ταῦτα δὲ πάντα ἐνεργοῦνται, καθ' ἣν ἐποχὴν διασπλίζεται ὑπ' αὐτῶν ἢ πρὸς πάντας τοὺς ἑτεροδόξους «ἀγάπη», καταβάλλεται προσπάθεια διὰ τὴν μετ' αὐτῶν ἐνωσιν καὶ σκορπίζονται ἀφειδῶς πρὸς αὐτοὺς μειδιάματα καὶ φιλοφρονήσεις εἰς τὰ μετ' αὐτῶν συνέδρια, συμπόσια καὶ συμπροσευχάς.

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη ὑπὸ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας μεταχειρίσεις ἡμῶν εἶναι ἀντισυνταγματικὴ, ἀντικανονικὴ καὶ ἀντίθετος πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως προσπάθειας, διὰ τὴν ψυχικὴν ἐνότητα τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων καὶ τὴν εἰς τὴν λήθην παράδοσιν τοῦ θλιβεροῦ παρελθόντος.

1) Εἶναι ἀντισυνταγματικὴ, διότι σαφῶς καθορίζεται ἐπὶ τὸ φιλελευρώτερον εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ἐγκριθέν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ὑπερφηφισθὲν Νέον Σύνταγμα, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ ἄσκησις τῆς Λατρείας οἰασδήποτε γνωστῆς Θρησκείας εἶναι ἐλευθέρη.

«Ἡ ἄσκησις τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων εἶναι ἐλευθέρη». Ἄλλ' ἡ ἄσκησις τῶν τοιούτων καθηκόντων ἀπαιτεῖ καὶ λειτουργοὺς καὶ τόπους καταλλήλους, τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς. Ἄλλ' ἔστιν ἡ κρίσις τῶν τοιούτων λειτουργῶν καὶ ἡ ἔγκρισις οἰκοδομῆς τῶν τοιούτων Ἱερῶν Ναῶν ἐναπόκειται εἰς τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν μετὰ τῆς ὁποίας εὐρισκόμεθα εἰς ἀντιδικίαν, διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπιθυμεῖ αὐτὴ τὴν διάλυσιν ἡμῶν, εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ χορηγήσῃ τοιαύτην ἔγκρισιν; Καὶ οὕτω συμβαίνει εἰς ἡμᾶς τοῦτο τὸ κωμικοτραγικόν. Ζητοῦμεν ἄδειαν δι' ἀνέγερσιν Ἱ. Ναοῦ ἀπὸ τὸ Πολεοδομικὸν Γραφεῖον, τοῦτο μᾶς παραπέμπει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ τὸ Ὑπουργεῖον εἰς τὸν οἰκείον Μητροπολίτην, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀδύνατον νὰ χορηγήσῃ ἄδειαν, ἐφ' ὅσον παραβιάζονται τὰ συμφέροντά του. Ἡ τοιαύτη διαδικασία δὲν εἶναι ἀντισυνταγματικὴ, ἐφ' ὅσον καταργεῖ δι' ἡμᾶς τὴν ὡς ἄνω σαφεστάτην συνταγματικὴν διάταξιν; Αἱ τοιαῦται σοφιστεῖαι δὲν εἶναι ἐμπαιγμὸς εἰς ἄρα τῶν ἡμῶν;

Ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω δὲ συνταγματικῆς διατάξεως, παραμοίας σχεδὸν πρὸς τὴν τῶν προηγουμένων Συνταγμάτων τοιαύτην, ὡς ἐξῆς ἀποφαίνεται ὁ διάσημος συνταγματολόγος Σαρίπολος: «Ἡ Θρησκεία ἀποτελεῖ τὴν ὑψίστην εὐγένειαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐάν τις ἐκλέγῃ μίαν θρησκείαν καὶ ἀποδέχεται ἢ ἀπορρίπτῃ ἓν θρησκευτικὸν σύμβολον, τοῦτο εἶναι ΑΤΟΜΙΚΟΝ δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου. Οὐδεὶς Ἀρχὼν, ἢ Ἡγεμὼν, ἢ Νομοθέτης ἢ Ἱερεὺς δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν ἄλλον τὰς Θρησκευτικὰς αὐτοῦ πεποιθήσεις καὶ δοξασίας. Οὐδεὶς Κυρίαρχος δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν πίστιν του εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Ἡ Θρησκεία εἶναι ζήτημα προσωπικόν

καὶ ἀτομικὸν καὶ ὄχι κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν, καὶ ἐκφράζει τὴν σχέσιν τοῦ ΑΤΟΜΟΥ πρὸς τὸν ΘΕΟΝ, καὶ ὄχι πρὸς τὴν Κοινωνίαν καὶ Πολιτείαν, καὶ ἐπομένως εἰς τὸ ζήτημα τῆς Ὁρησκείας δὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ ἡ πλειοψηφία τῆς μειοψηφίας» (Σαρίπολος Δ' σελ. 177).

2) Εἶναι ἀντικανονική, διότι παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς κυρώσεις μὴ ἀναφερομένας εἰς οὐδὲν ἱερὸν κείμενον. Ἀλλὰ καὶ αἱ πνευματικῆς φύσεως κυρώσεις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιβληθοῦν εἰς ἡμᾶς, ἐφ' ὅσον τὸ «ἡμερολογιακόν» ἐνεγράφη εἰς τὸν κατάλογον τῶν θεμάτων, ἅτινα θὰ συζητηθῇ ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος, κατ' ἀπόφασιν τῆς Α' Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου τοῦ 1961, τὴν ὁποίαν ὑπέγραψε καὶ ἡ Ἑλληνική Ἐκκλησία. Πᾶσα λοιπὸν ἐπιβολὴ κυρώσεως πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς τελεσιδικίου ἐπὶ τοῦ θέματος ἀποφάσεως τοῦ Ἀνωτάτου τούτου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου εἶναι ἀντικανονική καὶ παράνομος. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τούτων, δὲν δύναται νὰ ἐπιβλήῃ εἰς ἡμᾶς οἰανδήποτε ποινήν, διότι δὲν ἀνήκομεν εἰς τὴν δύναμιν αὐτῆς, ὡς διακρίφαντες πᾶσαν σχέσιν καὶ ἀναφορὰν ἡμῶν πρὸς αὐτὴν ἀπὸ πεντηκονταετίας περίπου.

3) Εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως καταβαλλομένας ἀξιεπαίνους προσπάθειάς διὰ τὴν ψυχικὴν ἐνότητα τοῦ ὀρθόδοξου Λαοῦ, διότι διὰ τῶν εἰς ἑαυτοὺς ἡμῶν καταθλιπτικῶν μέτρων τῆς, διευρύνει τὸ μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῆς χάσμα. Διότι πῶς διατίθενται ἀπέναντί τῆς αἱ χῆραι καὶ τὰ ὀρφανὰ, ποὺ στεροῦνται τῶν συντάξεων ἀλλὰ καὶ τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος συζύγου καὶ πατρὸς, ἐπειδὴ ὁ γάμος τοῦ δὲν κατεχωρήθη εἰς τὸ Ληξιαρχεῖον, κατ' ἀξίωσιν αὐτῆς, τῆς Ἐκκλησίας; Πῶς δὲ αἱ οἰκογένειαι, ποὺ στεροῦνται ἐπὶ πολὺ τῆς κηδεμονίας τῶν προστατῶν τῶν ὄντων ἐπιστρατεύονται, ἐφ' ὅσον στεροῦνται τῶν ἐκ τοῦ Νόμου εὐεργετικῶν προνομίων; Πῶς οἱ ἀποσχισμένοι καὶ διαίως δίκην τράγων καὶ κριτῶν χειρομένοι κατὰ τὸ παρελθόν ἡμέτεροι κανονικοὶ ἱερεῖς, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι ἠκολούθουν τὸ πάτριον ἑορτολόγιον; Πῶς ὁ Εὐσεβεστάτος καὶ Ἐθνικόφρων Λαός, ὁλόπων ἐκείνους ποὺ σέβεται ὡς ὁμολογητὰς νὰ βασανίζονται, ὁλοῦς ἀδίκως, οὕτως; Κατηργήθη λοιπὸν ἡ ἀπαίσιος μνήμη «ἱερὰ ἐξέτασις» πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν ἀπολυταρχικὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀνεβίωσεν εἰς τὴν ἡμετέραν Δημοκρατικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν;

Ἐξοχώτατε,

Πρὸς τὰς τριαυτάς εἰς ἑαυτοὺς ἡμῶν βιαιοπραγίας τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας συμπεριεφέρθημεν ἀπ' ἀρχῆς ὡς ἀκακα πρόβατα, μιμούμενοι «τὸν Ἀρνὸν τοῦ Θεοῦ», τὸν Λυτρωτὴν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Συνεκρατήσαμεν τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν τοῦ Μαρτυρικοῦ Λαοῦ μας, διότι τότε, εἰς τοὺς καιροὺς τῆς ἀσυδοσίας, θὰ ἐξεμεταλλεύοντο τὸ ξέσπασμα αὐτῆς οἱ ἀναρχικοί, ποὺ ἔστηναν ὁδοφράγματα εἰς τὸ Κέντρον τῶν Ἀθη-

νῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἀγαπῶμεν τὴν εὐλογημένην ἀπὸ Θεοῦ Ἑλλάδα μας τόσο, ὅσον καὶ τὴν Θεόδοτον Ὀρθοδοξίαν μας, ἐπνίξαμεν τὴν ἀγανάκτησιν μας, ἀναμένοντες καταλλήλοτερον καιρὸν διὰ τὴν διεκδίκησιν τῶν ἀναφαιρέτων δικαιωμάτων ἡμῶν.

Ἐξοχώτατε Κύριε Πρόεδρε,

Ἡ Κρίσιμος Διεθνὴς κατάστασις καὶ ἡ Γεωγραφικὴ θέσις τῆς Ἑλλάδος ἐπιβάλλουν τὴν ταχείαν ἐπίτευξιν τῆς ἀπολύτου, εἰ δυνατόν, ψυχικῆς ἐνότητος τοῦ Ἁγίου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, διὰ νὰ ἀντιμετωπισθῇ μὲ ὅλας τὰς ἀκαταβλήτους δυνάμεις αὐτοῦ, συνεργούσης πρὸς τοῦτο τῆς ὑπερόπλου Δυνάμεως τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, οἰαδήποτε καθ' ἡμῶν ἐπιβουλὴ ὑπὸ τῶν καραδοκούντων περίξ ἡμῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν. Ἐνώστατε τὸν διχασμένον Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν, διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς ἐν τῇ Ὀρθόδοξῳ Λατρείᾳ τοῦ διὰ τῆς συνεχοῦς ἐπὶ 1646 ἔτη πράξεως τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας κεκυρωμένου πατρίου ἑορτολογίου.

Πάντες οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες θὰ δεχθοῦν μὲ ἀγαλλίας τὴν ἐπαναφορὰν αὐτοῦ, πλὴν ἐλαχίστων, τῶν ὁποίων τὸ καθ' ἡμῶν μῖσος ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν συνημμένην ἐν φωτοτυπίᾳ ὑπ' ἀριθ. 1796/13.1.1971 ἐγκύκλιον, στάζουσαν πικροτάτην χολὴν μισαλλοδοξίας.

Ἐὰν δὲ δι' οἰουσδήποτε λόγους εἶναι τοῦτο ἀδύνατον, διατάξατε, παρακαλοῦμεν νὰ παύσουν οἱ καθ' ἡμῶν ἐκδισμοί, καὶ κατοχυρώσατε τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ὁρησκευτικῆς ἡμῶν συνειδήσεως διὰ νόμου.

Σεῖς, ποὺ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐλύσατε διὰ τῆς σπάθης τόσοις Γορδίους δεσμοῖς, λύσατε καὶ τοῦτον, διὰ νὰ παύσῃ ἡ μεταξὺ τῶν ὀρθόδοξων διένεξις καὶ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ψυχικὴ ἐνότης αὐτῶν.

Ἐπανάστασις διήρτησεν αὐτὸν κατὰ τὸ 1924. Σεῖς, ὡς Ἐθνοσωτήριος ἐπανάστασις ἐνώσατέ τον, διὰ νὰ χαροῦν ὄχι μόνον οἱ ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν οὐρανῷ Ἀγγελοὶ καὶ Ἅγιοι.

Νομίζομεν ὅτι ἡ παροῦσα ἐποχὴ εἶναι ἐκείνη τὴν ὁποίαν ὡς Πάσχα σωτήριον ἀναμένομεν ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη.

Προχωρήσατε. Τοῦτο τὸ ἔργον θὰ εἶναι τὸ μέγιστον πάντων τῶν μέχρι τοῦδε ἐπιτευγμάτων σας, τὸ δὲ ὄνομά σας «ἔσται εἰς μνημόσυνον αἰῶνιον».

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰη μεθ' Ὑμῶν». Ἀμήν.

Διάπυρος πρὸς Θεὸν Εὐχέτης
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὔξεντιος

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ — 336 ἕως 348 μ.Χ.

Κατόπιν κοπιώδους ταξιδίου τριῶν μηνῶν ἐν μέσῳ χειμῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἦτο συνηθισμένος, ὁ εἰς τὴν θερμὴν Αἴγυπτον ζήσας Ἀθανάσιος, ἐφθασεν ἐξηγνημένος εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς βελγικῆς Γαλατίας, τὰ Τρίβερα, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 336. Εἰς ἐλαδὲ τὰ ἐν τῇ μεταξὺ μέρῃ, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐπέρασεν, ἐγίνε δεκτὸς μὲ πολὺν ἐνθουσιασμόν. Πλήθη χριστιανῶν ἐξήρχοντο εἰς προῦπαντήσιν του, διὰ νὰ ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν Ἐπίσκοπον αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἡ θεία Πρόνοια εἶχεν ἀναδείξει σὺλον τῆς Ὁρθοδόξιας, καὶ τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ ἐν τῇ Δύσει Χριστιανοὶ ἐθεώρουν ὡς Ἅγιον, διωκόμενον διὰ τὴν Ἀλήθειαν.

Ὁ Ἀθανάσιος ἐδέχθη τὰς ἐνθουσιώδεις αὐτὰς ἐκδηλώσεις, ὅπως εἶχε δεχθῇ καὶ τὴν πικρὰν ἐξορίαν, μὲ ἀπλότητα δηλαδὴ καὶ ταπεινῶσιν, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν ἀπόδειξιν μιᾶς μεγάλης καὶ υπερόχου ψυχῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἀνωτέρα πάντων.

Εἰς τὰ Τρίβερα εὗρεν ὁ Ἀθανάσιος τὰ πάντα προητοιμασμένα διὰ μίαν ἀνετον διαμονήν, ἀνάκτορον, ὑπηρέτας, περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι ἐπερίμενε καὶ ἐὰν δὲν ἤρχετο ἐκεῖ ὡς ἐξόριστος, ἀλλ' ὡς φιλοξενούμενος. Ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος ἐκυβέρνα τότε τὴν Γαλατίαν, ἔκαμε τὰ πάντα διὰ νὰ ἀνακουφίσῃ τὸν Ἀθανάσιον, τὸν ὁποῖον ἠλάσσειτο διὰ νὰ λησμονηθῇ ἀπὸ τὸν ἐξόριστον ἡ ἀδικία, τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχε κάμει ὁ πατήρ του.

Ἀλλ' ἡ μεγαλυτέρα ἀνακούφισις τοῦ Ἀθανασίου ἦτο, ὅτι εὗρεν ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ Μητροπολίτου Τρεβήρων Μαξιμίνου, ἕνα γνήσιον ἀδελφὸν ἀφωσιμημένον εἰς αὐτόν, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας. Ὅταν δὲ διὰ τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Συνόδου τῆς Τύρου, ἡ ὁποία τὸν καθήρεσε, καὶ διὰ τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον ὁ Ἀθανάσιος ἦτο εἰς προγεγραμμένος ταραχοποιός, διὰ τὸν Ἐπίσκοπον Μαξιμίνον ἦτο οὗτος Ἐπίσκοπος διωκόμενος διὰ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ, ἦτο εἰς ἀτρόμητος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἦτο ἄγγελος ἀποσταλὴς πρὸς αὐτόν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἠλόγει τὴν Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ ὁ Μαξιμίνος, διότι ἐξαπέστειλε τὴν ζωσαν αὐτὴν εὐλογίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του, καὶ διότι ἔθετεν εἰς τὰ ὅμματα τῶν πνευματικῶν του τέκνων καὶ εἰς τὰ ἰδικά του ἐν παράδειγμα τόσον τέλειον καὶ τόσον λαμπρὸν ταπεινοφροσύνης, πίστεως, πραότητος ἀλλὰ καὶ ἄκρας ἀδαπαρνήσεως, μὴ δειλιώσης πρὸ οὐδενὸς κινδύνου.

Ὁ Ἀθανάσιος ἔζησεν ἐκεῖ δύο ἔτη.

Ἡ πρὸς δρᾶσιν ὁμῶς ὁρμή του καὶ ὁ φιλογερός θεῖος ζήλος του θὰ ὑπέφεραν πολὺ ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὴν αὐτὴν ἀδράνεια, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχον περικύψει. Ὑπῆρξεν ὁμῶς τοῦτο δι' αὐτόν εὐκαιρία, ὅπως μεγαλυνθῇ ἐν τῇ ὑπομονῇ. Διήρχετο τὰς ἡμέρας του

μελετῶν τὰς μυστηριώδεις ἀληθείας, τῶν ὁποίων ὁ Κύριος εἶχεν ἀναδείξει αὐτὸν κήρυκα, καὶ προσευχόμενος ὑπὲρ τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς ὁποίας αἱ συνεχεῖς ταραχαὶ τὸν ἀνησχόλουν καὶ τὸν ἐβασάνιζον. Παρενόηλει τὸν Ἰησοῦν Χριστόν νὰ καταπέμψῃ ἐπ' αὐτῆς τὴν εἰρήνην Του. Παρὰ ταῦτα ἔμενε πάντοτε εἰρηνικός. Ζωηρὰ ἐλπίς ἐπλήρου τὴν καρδίαν τοῦ ἐξορίστου, μὴ χωρισθείσης διὰ τῆς ἐξορίας ἀπὸ τῆς προσφιλῆς του ποιμνίου. Εἶχε τελείαν τὴν πεποίθησιν, ὅτι παρὰ πάσας τὰς προσπάθειάς τῶν ἐχθρῶν του, ἡ τελικὴ νίκη θὰ ἦτο ἰδική του, διότι δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ Δικαιοσύνη νὰ μείνωσι διωκόμεναι καὶ ἡττώμεναι, παρὰ μόνον προσωκαίρως. Τὸ πνεῦμα δὲ αὐτοῦ τῆς ἀκλονήτου πίστεως καὶ τῆς ζωῆς ἐλπίδος ἀποδεικνύει καὶ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸ ποιμνίον του, ἀποσταλθεῖσα ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα. «Οἱ τρεῖς μακάριοι παῖδες οἱ ἐν Βαβυλῶνι, ἀναφωνεῖ, δὲν ἔπαυον ἐν μέσῳ τοῦ πυρός νὰ εὐχαριστῶσι καὶ δοξολογῶσι τὸν Θεόν. Τὸ αὐτὸ πράττομεν καὶ ἡμεῖς. Καὶ ὅ,τι ἔκαμεν ὁ Θεὸς διὰ τοὺς τρεῖς παῖδας, θὰ τὸ κάμῃ καὶ δι' ἡμᾶς. Ἐχω πεποίθησιν περὶ τούτου. Καὶ ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας εἶναι ἀδύνατον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι δυνατόν παρὰ τῷ Θεῷ. Καὶ θὰ ἀποδείξῃ τοῦτο ὁ Θεός, ἀνακαλῶν ἡμᾶς πλησίον σας. Δὲν θὰ θελήσῃ, ἵνα γίνωμεν λεία τῶν ἐχθρῶν μας. Ἄς κάμουν ὅ,τι θέλουν, ἡ ἐξορία μας δὲν θὰ εἶναι αἰώνια».

Ἀναμένων εἰς τὰ Τρίβερα ὁ Ἀθανάσιος τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολυτρώσεώς του, ἡδύνατο νὰ παρακολουθῇ μακρόθεν τὸν θρησκευτικὸν ἀγῶνα, ὅστις διεξήγετο εἰς τὴν Ἀνατολήν. Αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας ἐλάμβανε περὶ αὐτοῦ δὲν ἦσαν, δυστυχῶς παρηγορητικαί. Ὁ Μητροπολίτης Ἀγκύρας Μάρκελλος, τομηρὸς ὑπερασπιστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, καθήρεθαι καὶ ἀνεθεματίσθη ἀπὸ τοὺς Ἀρειανούς. Νέον σύμβολον πίστεως, γεμάτον ἀπὸ πλάνης καὶ θλασφημίας συνετάχθη, καὶ ἀπεστάλη πρὸς ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἀνατολῆς. Καὶ δὲν ἦτο μόνον τοῦτο.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν του ὑπὸ τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Συνόδου, ἐνθαρρυνθεὶς ὁ Ἀρειός, ἐπέστρεψε πλήρης ἐλπίδων εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν. Ἐνόμισεν ὅτι ἡ πράξις τῆς προαναφερθείσης Συνόδου, ἥτις ἐκοινοποιήθη εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας, θὰ τοῦ διήνοιγεν ἐλευθέρως τὰς ὁδοὺς καὶ ὅτι θὰ ἡδύνατο νὰ ἐγκαθιδρυθῇ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ἀνευ ἐμποδίου τινός. Ἐπλανήθη ὁμῶς. Διότι οἱ Ἀλεξανδρινοὶ ἐρεθισμένοι ἀπὸ τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἐπισκόπου των, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευον, ἐξηγέρθησαν κατὰ τοῦ Ἀρείου. Τὸ πῦρ τῆς ἐξεγέρσεως ταύτης μετεδόθη μετ' ὀλίγον εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὁ αἱματηρὸς πόλεμος ἐπεξετάθη πανταχοῦ. Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ἠναγκάσθη τότε νὰ ἀνακαλέσῃ τὸν Ἀρειὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Επὶ τῇ ἀφίξει τοῦ Ἀρείου εἰς τὴν Κωνσταντι-

Τὸ πνεῦμα τῆς Τεσσαραουσῆς

Ἀπὸ πολλοὺς ἔχει παρεξηγηθῇ ἡ ἔννοια τῆς Τεσσαραουσῆς. Ἐνομήσθη καὶ νομίζεται ὡς μιά ἐποχὴ ἀπλῆς ἀλλαγῆς τῶν τροφῶν! Ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν παρεξηγήσιν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαραουσῆς προσπαθεῖ μὲ τὰ ἱερά της ἄσματα νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ ὁποία ἔχει θέσει πολὺ ὑψηλότερον καὶ ἁγιώτερον σκοπὸν εἰς τὴν περίοδον αὐτήν.

Εἰς ἕν ἀπὸ τὰ ἄσματα αὐτὰ τῆς πρώτης ἡμέρας τῶν Νηστειῶν ὑποδεικνύεται τὸ πνεῦμα τῆς χαρᾶς, μὲ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἀρχὴ τῆς περιόδου αὐτῆς τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἡ ὑποχρέωσις τῶν πιστῶν, νὰ λάμψουν εἰς τὴν ζωὴν των μὲ τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

νοῦπολιν, ὁ Νικομηθεύς Εὐσεβίος, ὑπέρμαχος τῆς κακοδοξίας τοῦ Ἀρείου, ἐνόμισεν ὅτι τῷ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπιτύχῃ ὅπως ὁ Ἀρειὸς γίνῃ δεκτὸς εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖον θὰ ἐσήμαινε τὴν μετ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας κοινωνίαν τοῦ Ἀρείου.

Ὁ Ἀλέξανδρος, Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, κατέβαλε πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ νὰ ματαιώσῃ τὸ σατανικὸν τοῦτο σχέδιον τοῦ Εὐσεβίου. Παρεκάλει τὸν Αὐτοκράτορα νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν Ἀρειὸν μακράν τῆς πρωτεύουσας. Δὲν τὸ κατόρθωσεν ὅμως, ὁ Ἀρειὸς ἤλθε καὶ παρέμενεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Ἅγιος Πατριάρχης Ἀλέξανδρος, ἐδοκίμασε τότε ἐπιμόνους ἐπ' ἑσέως καὶ πιέσεις διὰ νὰ δεχθῇ τὸν Ἀρειὸν εἰς Ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν, μετεχειρίσθησαν οἱ Ἀρειανοὶ ὅλα τὰ μέσα τοῦ ἐξαγκατισμοῦ. Ἀλλ' ὁ ἀτρόμητος Πατριάρχης ἔμεινεν ἀκαμπτος.

Τί συνέβη μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Ἀρείου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἃς ἀφήσωμεν καλύτερον νὰ μᾶς τὸ ἀφηγηθῇ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὅστις, ἂν καὶ εὗρετο πολὺ μακράν, ἐμάνθανε ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὰ ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ συμβαίνοντα ἀπὸ τὸν ἀφωσιωμένον εἰς αὐτὸν πρεσβύτερον Μακάριον, ὅστις εὗρετο τότε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. «Ὅταν ὁ Ἀρειὸς, ἱστορεῖ ὁ Ἀθανάσιος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἐνέκρινεν αὐτὸν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἔαν ἔχῃ τὴν πίστιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τότε ὁ Ἀρειὸς ὤρκισθη ὅτι πιστεύει ὁρθῶς, ἐπέδωκε δὲ καὶ ἔγγραφον τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς του μὲ λόγια διαφορούμενα, πονήρως αὐτὰ μεταχειριζόμενος. Ἀφοῦ λοιπὸν ὤρκισθη ὅτι οὐδέποτε ἐπίστευσεν εἰς ἐκεῖνα διὰ τὰ ὁποῖα ἐγκαλεῖται, ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἀπέλυσεν, εἰπὼν πρὸς αὐτόν: Ἐὰν μὲν εἶναι ὁρθὴ ἡ πίστις σου καλῶς ὤρκισθης. Ἐὰν ὅμως ἡ πίστις σου εἶναι ἀσεδῆς καὶ ἐτόλμησες νὰ ὀρκισθῇς, ὁ Θεὸς ἃς σὲ κρίνῃ ὡς ψεύδορπον.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπαριθμοῦνται δὲ ἔπειτα αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ Χριστιανός, ἂν θέλῃ νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν νηστείαν του πραγματικά καὶ μὲ ἀληθινήν χαρὰν νὰ ὑποδεχθῇ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου:

Τὴν πάνσεπτον ἐγκράτειαν ἐναρξώμεθα φαιδρῶς, ἀκτίνας ἀπολάμποντες τῶν ἁγίων ἐντολῶν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἀγάπης τὴν λαμπρότητα, προσευχῆς τὴν ἀστραπὴν, ἀγγελίας καθαρότητα, εὐανδρείας τὴν ἰσχύν.

Ὅπως λαμπροφάροι προφθάσωμεν εἰς τὴν ἁγίαν καὶ τριήμερον Ἀνάστασιν, τὴν καταλάμπουσαν ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ.

Εἰς ἕν ἄλλο ἄσμα, τὸ ὁποῖον ἐψάλλῃ τὴν περασμένην ἑβδομάδα, τῆς Τυρινῆς, ποῦ ἦτο προεόρτιος τῆς Τεσσαραουσῆς ἑβδομάς, ἡ Ἐκκλησία μας εἰδοποιεῖ τοὺς Χριστιανούς, ὅτι: Χαμένος θὰ εἶναι ὁ κόπος των, ἂν νηστεύσουν μόνον σωματικῶς καὶ δὲν ἀπέχουν καὶ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ, τολμηρότατα, παρομοιάζει αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὴν ἄκαρπον νηστείαν μὲ τὴν νηστείαν τῶν δαιμόνων, οἱ ὁποῖοι τίποτε δὲν τρώγουν, ἀλλὰ καὶ τίποτε δὲν ὠφελοῦνται ἀπὸ τὴν νηστείαν των.

Βρωμάτων νηστεύουσα, ψυχὴ μου, καὶ παθῶν μὴ καθαρεύουσα, μάτην ἐπαγάλλῃ τῇ ἀτροφίᾳ. Εἰ μὴ γὰρ ἀφορμὴ σοι γέννηται πρὸς διόρθωσιν, ὡς ψευδὴς μισεῖσαι παρὰ Θεοῦ καὶ τοῖς κακίοις, δαίμοσιν ὁμοιοῦσαι, τοῖς μηδέποτε σιτουμένοις.

Εἰς ἄλλα δὲ ἄσματα τῆς Τεσσαραουσῆς τονίζεται ἐπανειλημμένως ἡ ὑποχρέωσις τὴν ὁποίαν ἔχουν οἱ πιστοί, νὰ ἐπιδείξουν ἐμπράκτως τὴν ἐπιστροφὴν των καὶ νὰ ἐπανορθώσουν τὰ ἀδικήματά των:

Λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διαρρήξωμεν στραγγαλιάς βιαίων συναλλαγμάτων πᾶσαν συγγραφὴν ἀδικον διασπάσωμεν.

Καὶ θετικῶς προτρέπονται νὰ δείξουν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν στοργὴν πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς:

Δώσωμεν πεινώσιν ἄρτον καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους.

Ἀγὼν ἐντονος κατὰ τῆς κακίας καὶ προσπάθεια διὰ τὴν κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς εἶναι ὁ σκοπὸς καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ περίοδος τῆς Μεγάλης Τεσσαραουσῆς εἶναι ὑπόμνησις διὰ τοὺς ραθυμούς καὶ δι' ὅσους ἔχουν ἀποκάμει εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, εἶναι μιά ζωηρὰ παρακλήσις πρὸς πνευματικὴν ἀφύπνισιν καὶ ψυχικὴν ἀναζωογόνησιν, ἡ ὁποία θὰ ἐπανορθώσῃ τὰς ζημίας τοῦ

Τὸ διδαιτιυὸν ἔργον τοῦ ἱερέως

Κύριον ἔργον τοῦ ἱερέως μετὰ τὸ ἀγιαστικὸν εἶναι τὸ διδαιτικόν, καθὼς ὁ Θεορρήμων Παῦλος καθορίζει λέγων πρὸς τὸν Τιμόθεον, «δ ε ι τ ο υ ε π ι σ κ ο π ο υ ... δι δ α κ τ ι κ ο γ ε ι ν α ι».

Ἀπὸ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους τὸ κήρυγμα ἐθεωρεῖτο ἀπαραίτητον καὶ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς δημοσίας λατρείας. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ὁ ἱερεὺς πρέπει νὰ ἀφιερῶσιν τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σπουδαιστάτου αὐτοῦ καθήκοντος, διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἀπ. Παῦλος λέγει: «Ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, ῥύχῃ εἰμι μοι καὶ ὅλημα· ἀνάγκη γὰρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ δέ μοι ἐστὶν, ἂν μὴ εὐαγγελίζωμαι». (Α' Κορινθ. θ'. 16).

Σκοπὸς τοῦ κηρύγματος εἶναι ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἡ διακονία τοῦ Θεοῦ λόγου εἶναι εἰς ἕκ τῶν βασικωτέρων παραγόντων τῆς ἐκπλήρωσεως τοῦ σκοποῦ τοῦ ἐπιδιωκόμενου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Κύριος ἡμῶν διὰ τοῦ κηρύγματος τῆς Θείας Του διδασκαλίας ἐπέτελεσε τὸ Θεῖον Αὐτοῦ ἔργον: «Περὶ ἦγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας». (Ματθ. θ' 35).

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τοῦ Θεοῦ Διδασκάλου, κηρύττουν παντοῦ τὸν λόγον καὶ χάρις εἰς τὸ κήρυγμα κατορθώνουν νὰ στήσουν τὴν σημαίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν παλατιῶν τῶν διωκτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ οἱ Μεγάλοι Διδασκαλοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἔδωσαν μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν διακονίαν τοῦ κηρύγματος, ἡ δὲ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ὁσάκις ἦνθι τὸ κήρυγμα, ἔβαλλε ζωηρὸν θρησκευτικὸν συναίσθημα, ἀντιθέτως δὲ ἡ ἄλλειψις αὐτοῦ, ἐμάρανε τὴν χριστιανικὴν ζωὴν.

Τὰ περισσότερα τῶν συγγραμμάτων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦν κηρύγματα, τὰ ὅποια ἀπηγγέλθησαν ἐνώπιον τῶν χριστιανῶν. Ὁ ἱερεὺς Χρυσόστομος, ὁ μέγιστος εὐτὸς τῶν θύραθεν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν ρητόρων, κατὰ τὰ 18 ἔτη τῆς δράσεώς του, ὡς πρεσβυτέρου εἰς τὴν Ἀντιόχειαν καὶ ὡς Ἐπισκόπου εἰς τὸ Βυζάντιον, ἐκήρυττε σχεδὸν καθημερινῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Τὸ κήρυγμα λοιπὸν ἀναζωπυροῖ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, διδάσκει τὰ πιστευτέα καὶ πρακτέα, φέρει εἰς μετάνοιαν καὶ σωτηρίαν, κινεῖ εἰς ἔργα ἀγάπης,

ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, συντελεῖ εἰς πνευματικὴν οἰκοδομήν.

Μεγίστη ὅθεν καὶ ἐπιτακτικὴ εἶναι ἡ ἀνάγκη τοῦ κηρύγματος διὰ τοὺς ἀνθρώπους πάσης τάξεως καὶ καταστάσεως καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως πρὸς μετάνοιαν, ἐπιστροφήν, οἰκοδομήν, παράκλησιν καὶ σωτηρίαν.

Ὁ ποιμὴν, ὁ ὁποῖος ἀμελεῖ τοῦ θεμελιωδεστάτου αὐτοῦ καθήκοντος, ἔχει μεγίστην εὐθύνην καὶ θὰ τιμωρηθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ὁ μὴ κηρύττων ἱερεὺς ἐπιτελεῖ τὸ ἔργον του ἑλλιπῶς καὶ πλημμελῶς, καὶ ἔχει κατ' αὐτοῦ κατηγοροῦσαν τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ τὴν Ἱ. Παράδοσιν.

Ὁ ἱερεὺς Χρυσόστομος συναισθανόμενος τὴν εὐθύνην τοῦ μὴ κηρύττοντος λέγει: Ἐγὼ καταβάλλω τὰ σπέρματα, ἐὰν γῆ λιπαρὰ ᾗς δεχομένη τὰ σπέρματα, καὶ τὸν σάχυν ἀποδίδως· ἐὰν δὲ ᾗς πέτρα ἄγονος, οὐδὲν παρ' ἐμέ. Ἐὰν τε ἀκούσῃς ἐὰν τε μὴ ἀκούσῃς, οὐ παύσομαι σοὶ ἐπάδων ὁδὴν πνευματικὴν, καταντλὼν τὰ τραύματα. Ἴνα μὴ ἀκούσω κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην «πονηρὲ δοῦλε».

Ἐκκλησία ἕνευ κηρύγματος δημιουργεῖ τὰς μάζας τῶν τυπολατρῶν, οἱ ὅποιοι καθὼς ἡ μακράων ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ, ἐγένοντο ἀφορμὴ σκανδαλισμοῦ καὶ ἠθικῆς καταστροφῆς. Ἐκκλησία μὴ δίδουσα τὴν προσήκουσαν σημασίαν εἰς τὸ κήρυγμα καὶ μὴ φωτίζουσα τὸν λαὸν αὐτῆς δι' αὐτοῦ, εἶναι καταδικασμένη εἰς νεκροφάνειαν καὶ νάρκην ἐπὶ ζημίᾳ προφανεῖ ποιμαινομένων καὶ ποιμένων.

Ὁ ἱερεὺς πρέπει πάντοτε νὰ ἔχῃ κατὰ νοῦν τὸ πολυσήμαντον ἐκεῖνο τοῦ Θεοῦ Παύλου:

«οὐαὶ δέ μοι ἔστι ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι».

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΗΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΣΛΟΥΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΙΤΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 623.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συναγικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντὴ συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριπας

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμαὶ 15.—

Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2

Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 2

παρελθόντος καὶ θὰ προετοιμάσῃ διὰ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ μέλλοντος. Ἀνασυγκρότησις τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου ἐπιδιώκεται μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῶν Νηστειῶν.

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Ἀλ. Καλόμοιρον

Η'

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3ῃ Δεκεμβρίου 1970

Πρὸς τὴν ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας». Κάνιγγος 32, Ἐνταῦθα.

Κύριε Διευθυντά,

ἐν τῷ ὑπ' ἀρ.. 598—599 τῆς 15) 28 Σεπτεμβρίου ἐ.ξ. φύλλῳ τοῦ ἡμετέρου Περιοδικοῦ συνεχίζεται καὶ περατοῦται ἡ δημοσίευσίς τῶν παρατηρήσεων τοῦ κ. Ἀλ. Καλόμοιρου εἰς τὴν ἡμετέραν ἐπιστολιμαίαν διατριβήν. (Αἱ τελευταῖαι αὗται παρατηρήσεις τοῦ κ. Καλόμοιρου ἀναφέρονται κυρίως ὄχι εἰς τὴν «ἐπιστολιμαίαν διατριβήν» μου, ἀλλ' εἰς τὰς δημοσιευθείσας ἀπαντήσεις μου πρὸς αὐτόν.) Παρακαλῶ, ὅπως, δύναμαι τοῦ περὶ Τύπου Νόμου καὶ τηρουμένων ἐπακριδῶς τῶν διατάξεων αὐτοῦ, δημοσιεύσετε εἰς ἀπάντησιν τὰ κατωτέρω:

1. Ἐπικρίνομαι ὑπὸ τοῦ κ. Καλόμοιρου, διότι προϋτίμησα τὴν ἄμεσον ἀπάντησιν εἰς μίαν ἐκάστην «συνέχειαν» τῶν παρατηρήσεων καὶ δὲν ἀνέμεινα νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν. Ἀντιλαμβάνομαι ὅτι τοῦτο (ἡ ἀναμονὴ τῆς ὁλοκληρώσεως) συνέφερε πολὺ εἰς τὸν κ. Καλόμοιρον. Θὰ ἦτο «θράμβος» δι' αὐτόν νὰ ὁμιλῇ ἄνευ ἀντιλόγου ἐπὶ ἐν ἡ καὶ δύο ἔτη! Θὰ ἐδημιούργει διὰ τοῦμονολόγου «συντριπτικὰς» ἐντυπώσεις!... Λέγω ἐπὶ ἐν ἡ καὶ δύο ἔτη, διότι ἤδη ἀπηχτήθησαν 7½ μῆνες διὰ τὴν ὁλοκληρώσιν τῶν παρατηρήσεων, καίτοι ἐνίοτε διατέθησαν δι' αὐτὰς 6 καὶ 7 καὶ 8 σελίδες τοῦ Περιοδικοῦ. Ἄν διατίθεντο 2—3 σελίδες ἐκάστοτε, θὰ ἐπλησιάζομεν τὴν διετίαν!... Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἀναμείνω ἐπὶ ἐν ἡ καὶ δύο ἔτη; Πολλὰ δὲν ζητεῖ ὁ κ. Καλόμοιρος;

2. Τὰ ὅσα ἔγραψα περὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦσαν ἄσχετα, ὥς νομίζει ὁ κ. Καλόμοιρος, πρὸς τὸ συζητούμενον θέμα. Ἦσαν λίαν σχετικὰ καὶ λίαν συνδεδεμένα. Ἀς ἴδῃ πάλιν τὸ ἄρθρον μου ἐκεῖνο μετὰ προσοχῆς καὶ θὰ διαπιστώσῃ ἂν ὑπάρχῃ ἡ ὄχι σύνδεσμος καὶ συσχετισμός.

Γράφας δὲ τὰ περὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου, πρῶτον μὲν ἐξεφράσθην οὐχὶ κατηγορηματικῶς, ἀλλ' ὑποθετικῶς. Δεύτερον δὲ ἡ ὑπόθεσίς μου ἐστηρίζετο οὐχὶ μόνον εἰς τὰ δημοσιευθέντα κείμενα τοῦ κ. Καλόμοιρου (ἅτινα πάντως ἐδίδον λαβὰς παρεξηγήσεων), ἀλλὰ καὶ «κάπου» ἀκόμη. Ὅπως καὶ ἂν εἶχε τὸ πρᾶγμα, ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία εἰς τὸν κ. Καλόμοιρον νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ διὰ μιᾶς εὐθείας καὶ σαφούς ἐκθέσεως τῶν ἐν προκειμένῳ φρονημάτων αὐτοῦ. Ὁμολογουμένως δὲ τὰ ὅσα ἔγραψεν, ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, εἶνε ἱκανοποιητικά. Ρητῶς καὶ ἀπερι-

φράστως ὁμολογεῖ ὁ κ. Καλόμοιρος ὅτι ἀπορρίπτει τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελιξέως καὶ μάλιστα τὴν γνώμην καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος προήλθεν ἐκ κατωτέρων ὄντων. Βεβαίως ταῦτα οὐδαμῶς συμφωνοῦσι πρὸς ἐκεῖνο τὸ στοιχεῖον περὶ οὗ ὁμιλήσα ἀνωτέρω ὅτι ἐστηρίχθη καὶ «κάπου» ἀκόμη). Δυσὶν λοιπὸν θάτερον: Ἡ ὁ κ. Καλόμοιρος δὲν ἐκφράζει ἀληθῶς τὰ ἴδια αὐτοῦ φρονήματα ἢ τὸ ἐν λόγῳ στοιχεῖον κακῶς ἐξετιμήθη καὶ ἐπομένως ὁ κ. Καλόμοιρος παρεξηγήθη καὶ ἡδικήθη. Ἐγὼ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον διανοοῦμαι νὰ ἀμφοσθηθῶ τὴν σημερινὴν σαφῇ ὁμολογίᾳ τοῦ κ. Καλόμοιρου καὶ νὰ ἱσχυρισθῶ ὅτι ψεύδεται καὶ ὑποκρίνεται. Δὲν ὑπολείπεται εἰμὴ νὰ δεχθῶ ὅτι τὸ στοιχεῖον, εἰς ὃ ἐστηρίχθη ἡ ὑπόθεσίς μου, ἦτο ἐπισφαλές, παρὰ τὴν σοβαρότητα αὐτοῦ. Δὲν ἔχω λοιπὸν εἰμὴ νὰ ἐκφράσω τὴν λύπην μου, διότι ὁ κ. Καλόμοιρος ἡδικήθη, ἔστω καὶ καθ' ὑπόθεσιν, ἅμα δὲ καὶ τὴν χαράν μου, διότι ὁ κ. Καλόμοιρος, καθ' ἃ ρητῶς ἐδήλωσε, δὲν εἶνε ὁπαδὸς τῆς ἀπαισιωτάτης Δαρβινίου θεωρίας.

3. Ἐχρησιμοποίησα πολλὰ ἐπιχειρήματα ἐκ τινος ἐπιστολῆς τοῦ κ. Καλόμοιρου πρὸς τοὺς ἡγέτας τῶν Παλαισημερολογιτῶν. Ὁ κ. Καλόμοιρος μέμφεται με ἐπὶ ἠθικῇ ἀταξίᾳ. Πῶς ἐτόλμησα, λέγει, νὰ χρησιμοποιήσω μίαν προσωπικὴν χειρόγραφον ἐπιστολήν. Ἡς μάλιστα ἀντίγραφον δὲν μοι ἐστάλη;

Ἀπαντῶ: Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ (δηλαδὴ τὸ ἀντίγραφον αὐτῆς, γραφὲν διὰ χειρὸς αὐτοῦ τοῦ κ. Καλόμοιρου) οὐδαμῶς φέρει ἐνδειξίν τινα ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ χρησιμοποίησις αὐτῆς. Λέξεις ἢ φράσεις ὡς «προσωπικὴ», «ἀπόρρητος», «ἀποκλειστικῶς διὰ προσωπικὴν χρῆσιν», «ἀντίγραφον διὰ προσωπικὴν χρῆσιν» κ.τ.λ., δι' ὧν δηλοῦμεν τὴν ἐπιθυμίαν ἡμῶν, ὅπως μὴ γένηται εὐρεία χρῆσις τῶν ἐπιστολῶν ἡμῶν, ἐλλείπουσι παντελῶς ἐκ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς. Τούτου ἐνεκεν ὁ λαβὼν παρὰ τοῦ κ. Καλόμοιρου τὸ ἀντίγραφον οὐδαμῶς ἐθεώρησεν ἑαυτὸν δεσμευόμενον ἵνα θέσῃ αὐτὸ ὑπ' ὅσιν οὐκ ὀλίγων προσώπων, ὧν ἐν καὶ ἐγώ. Ἐγὼ δὲ πάλιν οὐδαμῶς εἶδον ἠθικὴν τινα δέσμευσιν, κωλύουσάν με νὰ χρησιμοποιήσω (καὶ μάλιστα πρὸς ἀμυνάν μου) τὴν εἰρημένην ἐπιστολήν. Ὁ κ. Καλόμοιρος φρονεῖ ὅτι, ὅτε ἡ ἐπιστολὴ αὕτη «ἐπες στὰ χέρια μου», ἔπρεπε νὰ μὴ ἀνακοινώσω σὲ ἄλλους τὸ περιεχόμενό της, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ τὴν διαβάσω!!! Ἀγαπητέ Ἀλέξανδρε, ἐλησιόνησας τόσον ταχέως τὴν ἔγραφες περὶ τῆς ἐμῆς ἐπιστολῆς, ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν παρατηρήσεών σου; Τόου: «Ἡ ἐπιστολιμαία διατριβὴ φέρει τὸν τίτλον «Τὸ «μνημόσυον τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου», εἶπε δέ, ὅπως ἀναγράφεται, «διὰ προσωπικὴν, ἀποκλειστικῶς χρῆ-

αι»... Γιατί δὲ ἐπιστολὴ ποὺ ἀναφέρεται σὲ τόσο καίρια ἐκκλησιαστικά ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, πρέπει νὰ εἶνε ἀπόρρητος, εἶνε ἄλλο μυστήριο». Ταῦτα ἐγράφετο εἰς τὸ φύλλον τῆς 1ης Φεβρουαρίου ἐ.ε... Ὡστε ἡ ἐπιστολὴ μου, ἀναφερομένη «σὲ καίρια ἐκκλησιαστικά ζητήματα», ἦτο ἀπαράδεκτον, κατὰ τὸν κ. Καλόμοιρον, νὰ θεωρῆται ἀπόρρητος, καίτοι ρητῶς ἀνέγραφε τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἀπορρήτου! Ἡ ἐπιστολὴ ὅμως τοῦ κ. Καλομοίρου ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποδοικαίως ἀπόρρητος! Ἀς μὴ ἀνέγραφε χαρακτηρισμὸν τινα περὶ ἀπορρήτου! Ἀς ἀνεφέρετο καὶ αὕτη «σὲ καίρια θεωρηθῇ αὐτομάτως ὡς ἀπόρρητος καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἐκκλησιαστικά ζητήματα!» Ἐπρεπε, παρὰ ταῦτα, νὰ το καὶ «νὰ διαδοθῇ»! Τὰ σχόλια ἀφίενται εἰς τοὺς ἔχοντας κοινὸν νοῦν.

Τὸ κωμικώτερον ὅμως διὰ τὸν κ. Καλόμοιρον εἶνε τοῦτο: Πρὸ ἔτους ἔστειλα εἰς αὐτὸν ἐπιστολήν, ἔχουσαν τὴν ἑνδειξὴν «ἀπολύτως προσωπικὴ — ἀπόρρητος». Αἱ λοιπὸν! Ὁ κ. Καλόμοιρος, θέλων νὰ φέξῃ θέσιν μοῦ τινα, δημοσιεύει ἐν τῷ ἄρθρῳ αὐτοῦ τιμὰ ἐκ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς μου, ὁμολογῶν ταυτοχρόνως ὅτι αὕτη ἐστάλη «ὡς ἀπολύτως προσωπικὴ—ἀπόρρητος»!!! Ἐγὼ λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπλῶς νὰ χρησιμοποιοῦμαι, ἔστιν καὶ ἀμυνόμενος, ἀλλ' οὐδ' ἀπλῶς «νὰ διαδοθῇ» τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Καλομοίρου, καὶ τοι αὕτη οὐδένα χαρακτηρισμὸν περὶ «ἀπορρήτου» ἔφερεν.

Ὁ κ. Καλόμοιρος ὅμως δύναται νὰ χρησιμοποιοῦται ἐλευθέρως καὶ ἀδεσμεύτως ἐπιστολάς, ρητῶς καὶ σαφῶς χαρακτηριζόμενας ὡς «ἀπολύτως προσωπικαίς—ἀπορρήτους»! Ὁ ἀγαπητὲ Ἀλέξανδρε, εἰς οἷον πέλαγος λογικῶν ἀντιφάσεων καὶ ἠθικῶν ἀντινομιῶν ἔχεις εἰσελθεῖ!...

4. Κατηγοροῦμαι ἀκόμη μετὰ πολλῆς βιαιότητος (αὐτὸ, ἄλλωστε, εἶνε τὸ ὕφος τοῦ κ. Καλομοίρου), ὅτι, χρησιμοποιοῦντας ἐπιχειρήματα ἐκ τῆς εἰρημένης ἐπιστολῆς τοῦ κ. Καλομοίρου, ἐνεφάνισα τὸν κ. Καλόμοιρον ὡς ἤδη Παλαισημερολογίτην, ἐνῷ ὅτε ἔγραφε τὴν ἐπιστολήν (Μάρτιος 1967) δὲν ἦτο ἀκόμη Παλαισημερολογίτης.

Ἀπαντῶ: Ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ δηλῶ (καὶ ὁ βουλόμενος πιστευσάτω με) ὅτι ἠγγόουν ὅτι ὁ κ. Καλόμοιρος δὲν ἦτο τότε Παλαισημερολογίτης. Ἀντιθέτως εἶχον ἐπανειλημμένως ἀκούσει ὅτι εἶχε προσχωρήσει εἰς τὴν Παράταξιν τῶν Παλαισημερολογιτῶν. Δὲν ἦτο δὲ δύσκολον νὰ δημιουργηθῇ ἡ φήμη αὕτη, ἀφοῦ ὁ κ. Καλόμοιρος, ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖ, ἀπέφυγεν ἀπὸ τοῦ 1965 τὰς ἐκκλησίας τῶν Νεοσημερολογιτῶν «καὶ ἐκκλησιαζόταν σὲ Παλαισημερολογιτικὰς ἐκκλησίας γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ μνημόσυνο τοῦ Ἀθηνάγορα», καίτοι ἀκόμη δὲν ἦτο Παλαισημερολογίτης. Ἦτο λοιπὸν φυσικὸν ἐκ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἐξ ἐνδεχομένων συζητήσεων τοῦ κ. Καλομοίρου εὐνοουσῶν τοὺς Παλαισημερολογίτας, νὰ ἐκληφθῇ οὗτος, σὺν τῷ χρόνῳ προέοντι, ὡς μέλος τῆς Παράταξεως

τῶν Παλαισημερολογιτῶν καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ὡς «συμπαθὼν». Ἐγὼ πάντως ταυτάς εἰδήσεις εἶχον ἀκούσει περὶ αὐτοῦ ἐν ἔτει 1967 καὶ οὕτως ἐπίστευον ὅτι ἦτο Παλαισημερολογίτης. Βεβαίως ὑπῆρχον φράσεις τινες ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ κ. Καλομοίρου, αἵτινες ἐφαίνοντο ὡς διαχωρίζουσαι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν Παλαισημερολογιτῶν, ἅς καὶ ἐπικαλεῖται ὁ κ. Καλόμοιρος: «Θὰ μπορούσε νὰ συμπεράνῃ (ὁ π. Ἐπιφάνιος) ἀπὸ μόνῃ τὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐπιστολῆς μου, ὅτι ὅταν ἔγραψα αὕτη δὲν θεωροῦσα τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο δικό μου Ἀρχιεπίσκοπο οὕτε τὸν ἑαυτοῦ μου Παλαισημερολογίτην» Τοιαῦτα δὲ φράσεις εἶνε αἱ ἑξῆς: «Ἐπιμένετε ὅτι μόνο—ἐσεῖς, οἱ Ἕλληνες Παλαισημερολογίται, εἵσταστε γνήσιοι Ὁρθόδοξοι;» «Ὁ Ἱεράρχης σας πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος». «Οἱ Ἱερεῖς καὶ Ἱεροκήρυκές σας» κ.λ.π.

(συνεχίζεται)

Τηλεγράφημα

Κατωτέρω ποιοῦνται τινὰ ἐκ τῶν ἀθρόως ἀποστολέντων τηλεγραφημάτων διαμαρτυρίας πρὸς τὸν ἐξοχώτατον Πρόεδρον καὶ τὰ Μέλη τῆς Ἑθνικῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως, ἐξ ὅλων τῶν διαμερισμάτων τῆς χώρας.

Πρὸς

τοὺς Ἐξοχωτάτους κυρίους 1) Γεώργιον Παπαδόπουλον, Πρόεδρον Ἑθνικῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως, 2) Στυλιανὸν Παττακόν, Ἀντιπρόεδρον, Ὑπουργὸν Ἐσωτερικῶν, 3) Νικόλαον Μακαρέζον, Ὑπουργὸν Συντονισμοῦ, 4) Τζεβελέκον Ὑπουργὸν Δημοσίας Τάξεως, 5) Τσουκαλᾶν, Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης, 6) Ἰωάννην Λαδᾶν, Γενικὸν Γραμματέα ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, 7) Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. Αὐξέντιον, Κάνιγγος 32 8—9) Ἐφημερίδας Ἀκρόπολιν Βραδυνήν.

Καταθλιπτικά καθ' ἡμῶν μέτρα Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, κλεισίματα ἡμετέρων Ναῶν, ἀπαγορεύσεις οἰκοδομῆς τοιούτων, ἀρνήσεις καταχωρίσεως γάμων εἰς Ληξιαρχεία, καθαρῆς ἱερῶν, ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς ὅπως ζητήσωμεν ἡμετέραν προστασίαν, ἐξίσωσιν ἡμῶν, καθ' ἡμετέρας ἐπαγγελίας, πρὸς λοιποὺς Ἕλληνας, νομικὴν κατοχύρωσιν ἀναφαιρέτων συνταγματικῶν δικαιωμάτων ἡμῶν.

Πιεζόμενοι ὑπὸ Κρατοῦσης Ἐκκλησίας παντοστροφῶς, ἐπικαλούμεθα ἡμετέραν προστασίαν, ἐξίσωσιν πρὸς λοιποὺς ἀδελφούς Ὁρθόδοξους Ἕλληνας, συμφώνως πρὸς ἡμετέρας υποσχέσεις καὶ νομικὴν κατοχύρωσιν ἐλευθερίας Ὁρθοσκευτικῆς συνειδήσεως ἡμῶν.

Ἐπικαλούμεθα ἡμετέραν προστασίαν, δι' ἀπαλλαγὴν ἡμῶν ἀπὸ ἀπαράδεκτους ἐκδασμούς Κρατοῦς τῆς Ἐκκλησίας καὶ νομικὴν κατοχύρωσιν ἱερωτάτου δικαιώματος ἡμῶν Ὁρθοσκεῦσθαι κατὰ Πάτριον ἐορτολόγον.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Κατάντημα αξιοδάκρυτον

Τὴν Κυριακὴν, 15.11.1970, ὁ Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνος Μελίτων, ὡς εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Γαλλίας Μελετίου, παρέστη εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν, ἡ ὁποία ἐτελέσθη εἰς τὸν ἐνοριακὸν ναὸν τοῦ χωρίου Colombey les deux églises.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησεν ἡ Κυρία Ντὲ Γκῶλ, περιστοιχιζομένη ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τῆς, ὁ Μητροπολίτης Χαλκηδόνος ἐναπέθεσεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ στρατηγοῦ Ντὲ Γκῶλ ἄργυρᾶν πλάκα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναγράφεται: «Καρόλω Ντὲ Γκῶλ πιστῇ τῇ Κυρίῳ ἐν ἀνθρώποις γενομένῳ ἀνάψουσιν ἐν εἰρήνῃ.

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηνᾶγορας»

Ὁ Φίλιππος Ντὲ Γκῶλ, υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ, ἐκφράζων τὴν συγκίνησιν καὶ εὐγνωμοσύνην τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐκλιπόντος, διὰ τὸ σπουδαῖον τοῦτο γεγονός καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιμνημόσυνον δέησιν τὴν τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Χαλκηδόνος, ἦν καὶ παρηκολούθησαν χιλιάδες πιστῶν, ὑπεγράμμισεν ἰδιαίτερος τὴν σημασίαν τῆς ἐν τῷ τάφῳ συναντήσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν — Ὁρθόδοξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς — εἰς κοινήν δέησιν».

Αἱ εἰδήσεις αὗται ὅσων καὶ ἂν εἶναι θλιβεραὶ καὶ ἀπακαρδιωτικαὶ ἀναφέρονται ἐπισημῶς εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐπισκεψις», ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (Τεύχ. 19, 24.11.70).

Τι εἰπόμεν ἢ τι γράψομεν περὶ τούτων; ὁποία προσοία φεῖ! τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας συντελεῖται σήμερον ὑπὸ τῶν φυσικῶν προσπατῶν Αὐτῆς, τῶν Ποιμένων τῆς!

Μητροπολίτης Ὁρθόδοξος νὰ τελεῖ ἐπιμνημόσυνον δέησιν δι' ἓνα αἰρετικὸν καὶ νὰ συμπροσεύχηται μετὰ αἰρετικῶν! Φρίξον ἤλιε καὶ στέναξον ἡ γῆ! δι' ὅσα ἐμφανῶς καὶ ὀφανεῶς τεκταίνονται κατὰ τῆς ἀμωμήτου πατρῴας εὐσεβείας. Δὲν νομίζομεν ὅμως, ὅτι θὰ ὀργήσῃ ἡ ὦρα τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 9 Μαρτίου ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῶν Ἀγίων 40 Μαρτύρων πανηγυρίζει τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Ἀρτεμίου Κορυθαλλοῦ.

Τὴν 25 Μαρτίου ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Καραβῶ 2) Κορυθαλλοῦ 3) Μεταμορφώσεως 4) Αἰγίνης 5) Ζευγολατιοῦ 6) Θηβῶν 7) Δομβραίνης 8) Χαλκίδος 9) Ἀμαλιάδος 10) Λαρίσης, καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Σουκαμνίων Ὠρωποῦ 2) Καπανδριτίου 3) Οἰνουσσῶν Χίου καὶ 4) Παγώνδας Σάμου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΕΦ) ΝΙΑΣ

Ἀριθ. πρωτ. 76.

Ἐν Ἀργοστολίῳ τῇ 21.1.1971
ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 152

ΠΡΟΣ

Τοὺς εὐλαβεστάτους ἐφημερίους καὶ Ἡγουμενοσυμβούλια τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Κοινοποιούμεν τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6599 π.ἔ. ἐγκ. 1796) 13.1.71 ἐγκύκλιον τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἀναφερομένην εἰς τὰ παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς λειτουργοῦντα Ἡσυχαστήρια, Μονὰς καὶ Προσκυνήματα τῆς παρασυναγωγῆς τῶν Παλαισημερολογιτῶν καὶ ἐντελλόμεθα ὅπως ἀναγνώσῃτε ταύτην ἐπ' Ἐκκλησίαις καὶ συμμορφωθῇτε μετὰ τὸ περιεχόμενον ταύτης.

Μετ' εὐχῶν

Ὁ Κεφαλληνίας ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Ἀριθ. πρωτ. 6599

Ἀριθ. διεκ. 142

Ἀθῆναι τῇ 13.1.71

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 1796

Πρὸς

Τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐν τῇ πολλῇ λύπῃ ἔλαβε γνῶσιν, ἐξ ὑποβληθείσης Αὐτῇ ἀναφοράς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, ὅτι ἐσχάτως διοργανοῦνται προσκυνηματικαὶ ἐκδρομαὶ ἐξ ὧν τῶν διαμερισμάτων τῆς χώρας πρὸς τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς κατ' αὐτὸν Ἱερᾶς Μητροπόλεως παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς λειτουργοῦντα Ἡσυχαστήρια, Μονὰς καὶ Προσκυνήματα τῆς Παρασυναγωγῆς τῶν Παλαισημερολογιτῶν.

Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἐκδρομικῆς προσκυνηματικῆς, κινήσεως εἶναι πρῶτον μὲν ὁ σκανδαλισμὸς τῶν πιστῶν, διότι ἐκ τῆς ἐπισκέψεως εἰς τὰ τοιαῦτα «Μοναστικά» δῆθεν κέντρα, ἐνθα κατ' ἐπίφασιν καλλιεργεῖται ἡ εὐσέβεια κυρίως δ' ἀσχεῖται ἐμπορία καὶ πλουτισμὸς, οὐδὲν τὸ εἰς οἰκοδομὴν δύναται γ' ἀντλήσῃ ὁ πιστὸς, δεύτερον δὲ ἡ πτώσις τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ Μοναχισμοῦ, διότι εἰς τὰ ὅμινα τῶν πιστῶν ἀγνοούντων ἐν πολλοῖς ὅτι τὰ τοιαῦτα «Μοναστικά» κέντρα ἀνήκουσιν εἰς τὴν παρασυναγωγὴν τῶν Παλαισημερολογιτῶν, ἐμφανίζεται ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ὡς ἀπανθρώπως ἐκμεταλλευομένη τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀφασίωσιν τῶν ἀνθρώπων.

Ὅθεν, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος παρακαλεῖ ὑμᾶς ὅπως, πρὸς περιστολὴν καὶ ἄρσιν τοῦ ἐπιστηθεύοντος ἀτόπου, ἀπαγορεύσῃτε μὲν αὐστηρῶς τοῖς ὑφ' ὑμᾶς εὐλαβεστάτοις Ἐφημερίοις τὴν διοργάνωσιν προσκυνηματικῶν ἐκδρομῶν εἰς τὰ διάφορα παλαισημερολογιτικὰ κέντρα, διαφωτίσῃτε δέ, διὰ παντὸς προσφό-

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ ΑΞΙΟΘΡΗΝΗΤΟΣ

Εἰς τὴν Δ. Γερμανίαν ἐψηφίσθη νομοσχέδιον προβλέπον τὴν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν παντὸς αἰσχροῦ ἐντύπου. Ἡ εἰδησις αὐτῇ πληροὶ πάντα ἐχέφρονα ἠλίσφωσι, καθότι διαπιστοί, ὅτι οὔτε ἠθικαὶ ἀρχαί, οὔτε ὑψηλὰ ἰδεώδη διακατέχουν πλέον τὰς φυλάς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνον κατώτεραι, χαμηλαὶ καὶ ἀντίθετοι πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ ἠθικὸν σκέψεις καὶ ἰδέαι περὶ ἱκανοποιήσεως αὐτῶν ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ πάσης φύσεως κακοῦ. Εἰς ποίαν ἐποχὴν φεβὶ ζῶμεν! ἐποχὴν καθ' ἣν τὸ κακὸν νομιμοποιεῖται καὶ ἡ ἁμαρτία προβάλλεται ἀκόμη καὶ διὰ τοῦ Τύπου. Τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν ἠθικὴν κατὰπτωσιν τῆς σημερινῆς νεολαίας, διὰ τὴν ὅποιαν θηροῦν καὶ δούρονται πάντες οἱ νοῦν ἔχοντες. Δὲν ὑπάρχει χειροτέρα ἐπίδρασις ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὴ τοῦ νέου ἀπὸ ἐκείνῃ τοῦ Τύπου προβάλλοντος ὡς ἰδανικὰ τὸ αἰσχρὸν, τὸ ἀνῆθικον, τὸ ἁμαρτωλὸν.

Ἄς κλαύσωμεν διὰ τὸ ἀξιοθρήνητον αὐτὸ κατάντημα τοῦ ἀνθρώπου τῆς διαστημικῆς ἐποχῆς καὶ ἃς παρακαλέσωμεν ὁλοφύως τὸν Κύριον νὰ φωτίσῃ τὰς διανοίας τῶν ἁρμοδίων παραγόντων τῶν Κρατῶν πρὸς ἀναχαίτισιν τοῦ ἐπιπολάζοντος εἰς τὴν κοινωνίαν κακοῦ πρὶν γίνεαι ἡ θλιβερά διαπίστωσις ἐκ τῆς πραγματικότητος, ὅτι «τὰ ὀφόνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος», θάνατος ψυχικὸς καὶ σωματικὸς.

ΣΤΑΘΕΡΑ ΕΜΜΟΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΑΝΗΝ

Ὁ Καρδινάλιος Τισσεράν εἰς ὑποβληθεῖσαν ἐρώτησιν δημοσιογράφων ἔνεκα κυκλοφορουσῶν φημῶν περὶ παραιτήσεως ἢ μὴ τοῦ Πάπα Παύλου ἀπήντησεν: «Ἡμῖν ἀνέκαθεν πεπεισμένος, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐθεμελίωσε τὴν Ἐκκλησίαν Του ἐπὶ τοῦ μοναρχικοῦ συστήματος, καὶ οὐδέποτε συνεζήτησα τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πάπα». Πῶς λοιπὸν οἱ ἐπιθυμοῦντες καὶ ἐπιδιώκοντες τὴν «Ἐνωσιν» ἢ «ἐνότητα» τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως τὴν χαρακτηρίζουν ἰσχυρίζονται, ὅτι οἱ Παπικοὶ ἔχουν πνεῦμα κατανόσεως, συμβιβασμοῦ καὶ ὑποχωρητικότητος; Εἰς οὐδὲν οὗτοι ἔχουν μεταβάλλει πεποιθήσεις καὶ ἀντιλήψεις καθ' ἃ ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται.

Ἡ στερεὰ καὶ ἀμετακίνητος ἐμμονὴ τῶν εἰς τὸ δόγμα τοῦ Πρωτείου καὶ Ἀλαθήτου εἶναι φανερά εἰς κάθε τῶν συζητήσεων ἢ ἐκδήλωσιν ἐπίσημον ἢ ἀνεπίσημον. «Οὐδέποτε συνεζήτησα τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πάπα» τονίζει ὁ Καρδινάλιος Τισσεράν. Διατί; διότι πιστεῖται καὶ οὕτως ὡς καὶ πάντες οἱ Καθολικοὶ, ὅτι ὁ Πάπας εἶναι Ἀλάθτος.

Ὁ Χριστὸς ἐθεμελίωσε τὴν Ἐκκλησίαν Του ἐπὶ τοῦ μοναρχικοῦ συστήματος «θεβατοὶ ἐξ ἄλλου. Τοῦτο εἶναι ὅλος ἀντίθετον πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὸ πνεῦμα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν πρᾶ-

ρον μέσου, τὸ χριστεπώνυμον ὡμῶν πλήρωμα, ὥστε νὰ ἀποφεύγῃ τὴν συμμετοχὴν εἰς ὀργανομένης ἐπιτηδεύσεως τοιαύτας προσκυνηματικὰς ἐκδρομὰς.

Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος
(Ἔπονται ὑπογραφαὶ λοιπῶν Μελῶν Ἱ. Συνόδου)

εἰν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐν Συνόδοις πάντοτε ἐδογματίζε καὶ ἀπεφάσιζε καὶ οὐδέποτε μοναρχικῶς. Ἀφοῦ τοσοῦτον πεισιμόνως ἐπιμένουν εἰς τὰς πεπλανημένας δοξασίας τῶν οἱ Δυτικοὶ καὶ δὲν μετακινοῦνται ἐκ τῶν θέσεών των οὔτε κατὰ μίαν κεραίαν, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συντελεσθῇ ἡ πολυθρόνητος Ἐνωσις, ὅπως τὴν ἐπιποθοῦν καὶ δραματίζονται ὅλοι οἱ φιλενωτικοί, οἱ θυσιάζοντες δυστυχῶς τὴν Ἀλήθειαν χάριν τῆς ἀγάπης; μόνον ἐὰν ἡ χάρις τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος ἐπιλάβῃ καὶ φωτίσῃ τὰς καρδίας τῶν αἰρετικῶν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναγίγουν, νὰ εἰδῶν τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινόν» καὶ νὰ ἐπιστρέφουν καλῶς ὅθεν κακῶς ἐξῆλθον καὶ οὕτω νὰ ἀποβῇ πραγματικότης ἡ ρῆσις τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος: «καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἰς Ποιμήν.»

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Σαλαμῖνος κ. Γερωντίου τετελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱερὰν Μονὴν παρὰ τὸ Μούλκι Σαλαμῖνος τὴν 2.2.71

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Εἰς ἀτιμόσφαιραν λίαν συγκινητικὴν καὶ ἐπιβλητικὴν ἔλαβε χώραν μετὰ πολλῆς εὐλαθείας ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ἐν μακαριστοῖς ἀοιδίμου Ποιμενάρχου ἡμῶν Κυροῦ Ἀνακίου τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1970 ἐν τῇ Ἱερᾷ αὐτοῦ Μονῇ εἰς Παιανίαν Ἀττικῆς.

Κατὰ τὴν ἐκταφὴν, παρίστατο ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐν Ἀρχιερατῇ καταλλήλῃ ἀμφίεσει, ἡ ὅποια ἐν συνεχείᾳ ἀνέπεμψε ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας αὐτοῦ ψυχῆς. Ἐγένετο δὲ καὶ σχετικὴ ὁμιλία ἐν ἣ ἀνεμνήσθησαν αἱ ἀρεταὶ τοῦ μεταστάτος καὶ τὸ ἀγωνιστικὸν αὐτοῦ φρόνημα ὑπὲρ τῶν Πατρῶν Παραδόσεων, ἀπὸ νεότητός του μέχρι θαθείας γήρατος.

Τὰ ὅσα εὐλαβῶς μετεφέρθησαν καὶ ἐναπετέθησαν ἐπὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Μονῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Τούτου τὸν ἔνθεον ζῆλον καὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας καμάτους καὶ ἀγῶνας μιμησώμεθα πάντες οἱ τῆς εὐσεβείας ἑρασταὶ· εὐχρηθώμεν δὲ ὅπως εἴῃ αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.